

Ustawa¹⁾

z dnia

o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz niektórych innych ustaw²⁾

Art. 1

W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

„o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”;

2) wyrazy „Rozdział 1” zastępuje się wyrazami „Dział I”;

3) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ustawa określa warunki wykonywania:

- 1) działalności w zakresie ubezpieczeń osobowych i ubezpieczeń majątkowych;
- 2) działalności reasekuracyjnej.”;

4) w art. 2 w ust. 1:

a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) cedent - zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, który w związku z wykonywaną działalnością ubezpieczeniową lub reasekuracyjną ceduje ryzyko

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji transpozycji dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji oraz zmieniającej dyrektywę Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG, a także dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE (Dz. Urz. WE L 323 z 9.12.2005, str. 1; Dz. Urz. UE L Polskie wydanie specjalne, t. 48, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.), ustawę z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694, z późn. zm.), ustawę z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186), ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.), ustawę z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1505, z późn. zm.) ustawę z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych (Dz. U. Nr 124, poz. 1153, z późn. zm.), ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.), ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095), ustawę z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719 oraz z 2006 r. Nr 157, poz. 1119), ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. Nr 183, poz. 1538, z późn. zm.) oraz ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.).

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 143, poz. 1204, Nr 167, poz. 1396, Nr 183, poz. 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 50, poz. 331, Nr 82, poz. 557, Nr 102, poz. 691 i Nr 112, poz. 769.

na zakład reasekuracji lub zakład ubezpieczeń wykonujący działalność reasekuracyjną;”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) główny oddział - oddział, w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095), zakładu ubezpieczeń z państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej albo zakładu reasekuracji z państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej;”;

c) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) krajowy zakład ubezpieczeń – przedsiębiorcę, w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który uzyskał zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;

d) pkt 5b otrzymuje brzmienie:

„5b) mieszany dominujący podmiot ubezpieczeniowy - podmiot dominujący, który nie jest:

a) zakładem ubezpieczeń,

b) zakładem reasekuracji,

b) dominującym podmiotem ubezpieczeniowym,

c) dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym

- jeżeli przynajmniej jednym z jego podmiotów zależnych jest zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji; za mieszany dominujący podmiot ubezpieczeniowy nie uważa się Skarbu Państwa;”;

e) pkt 5c otrzymuje brzmienie:

„5c) nadzór dodatkowy – nadzór w zakresie wynikających z przepisów prawa polskiego lub prawa państwa członkowskiego Unii Europejskiej uprawnień i obowiązków krajowego zakładu ubezpieczeń, krajowego zakładu reasekuracji, zagranicznego zakładu ubezpieczeń lub zagranicznego zakładu reasekuracji mającego siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, który:

1) jest podmiotem dominującym wobec innego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, lub posiada udział w innym zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji, lub jest w inny sposób blisko powiązany z innym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, lub

2) jest podmiotem zależnym od dominującego podmiotu ubezpieczeniowego lub zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę w państwie nie będącym państwem członkowskim Unii Europejskiej lub zakładu reasekuracji mającego siedzibę w państwie nie będącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, lub

3) jest podmiotem zależnym od mieszanego dominującego podmiotu ubezpieczeniowego;”;

f) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) oddział - oddział, w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, zakładu ubezpieczeń z państwa członkowskiego

Unii Europejskiej albo zakładu reasekuracji z państwa członkowskiego Unii Europejskiej;”,

g) po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) rodzaje reasekuracji:

- a) reasekuracja ubezpieczeń na życie, o których mowa w dziale I załącznika do ustawy,
- b) reasekuracja ubezpieczeń majątkowych i pozostałych osobowych, o których mowa w dziale II załącznika do ustawy;”,

h) pkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12) ubezpieczeniowa grupa kapitałowa - grupę podmiotów, w skład której wchodzi zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji podlegający nadzorowi dodatkowemu oraz co najmniej:

- a) inny zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, będący podmiotem zależnym zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji podlegającego nadzorowi dodatkowemu lub w którym zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji podlegający nadzorowi dodatkowemu posiada znaczący udział kapitałowy lub jest w inny sposób blisko powiązany z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym nadzorowi dodatkowemu lub
- b) dominujący podmiot ubezpieczeniowy, zakład reasekuracji lub zagraniczny zakład ubezpieczeń z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej lub zagraniczny zakład reasekuracji z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, będące podmiotami dominującymi zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji podlegającego nadzorowi dodatkowemu, lub
- c) mieszany dominujący podmiot ubezpieczeniowy będący podmiotem dominującym zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji podlegającego nadzorowi dodatkowemu, a także
- d) podmioty będące podmiotami zależnymi, podmiotami ze znaczącym udziałem kapitałowym lub w inny sposób blisko powiązane z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym nadzorowi dodatkowemu,
- e) podmioty dominujące, posiadające znaczący udział kapitałowy lub w inny sposób blisko powiązane z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym nadzorowi dodatkowemu,
- f) podmioty będące podmiotami zależnymi, podmiotami ze znaczącym udziałem kapitałowym lub w inny sposób blisko powiązane z podmiotami, o których mowa w lit. e;”,

i) pkt 13a otrzymuje brzmienie:

„13a) dominujący podmiot ubezpieczeniowy - podmiot dominujący, niebędący dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym:

- 1) który posiada znaczące udziały kapitałowe w podmiotach zależnych oraz

2) którego podmiotami zależnymi są wyłącznie lub w większości zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, a przynajmniej jednym z tych zakładów jest krajowy zakład ubezpieczeń lub krajowy zakład reasekuracji lub zagraniczny zakład ubezpieczeń, który uzyskał zezwolenie w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej lub zagraniczny zakład reasekuracji, który uzyskał zezwolenie w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej;”,

j) pkt 16 otrzymuje brzmienie:

„16) zagraniczny zakład ubezpieczeń – przedsiębiorcę zagranicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonujący działalność ubezpieczeniową;”,

k) po pkt 16 dodaje się pkt 16a i 16b w brzmieniu:

„16a) krajowy zakład reasekuracji – przedsiębiorcę, w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który uzyskał zezwolenie na wykonywanie działalności reasekuracyjnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

16b) zagraniczny zakład reasekuracji – przedsiębiorcę zagranicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonujący działalność reasekuracyjną;”;

5) w art. 3:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Działalnością reasekuracyjną jest wykonywanie czynności związanych z przyjmowaniem ryzyka cedowanego przez zakład ubezpieczeń lub przez zakład reasekuracji oraz dalsze cedowanie przyjętego ryzyka, w szczególności zawieranie umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zakład ubezpieczeń nie może wykonywać innej działalności poza działalnością ubezpieczeniową i bezpośrednio z nią związaną, z zastrzeżeniem ust. 2c i 8 oraz art. 26 ust. 1.”,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a-2c w brzmieniu:

„2a. Zakład reasekuracji nie może wykonywać innej działalności poza działalnością reasekuracyjną i czynnościami bezpośrednio z nią związanymi.

2b. Czynnościami bezpośrednio związanymi z działalnością reasekuracyjną są w szczególności czynności w zakresie doradztwa statystycznego, doradztwa aktuarialnego, analizy ryzyka lub badań na rzecz klientów.

2c. Zakład ubezpieczeń działający jako zakład ubezpieczeń i reasekuracji może wykonywać również działalność, o której mowa w ust. 1a i 2b.”,

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Czynnościami ubezpieczeniowymi, o których mowa w ust. 1, są:

1) zawieranie umów ubezpieczenia, umów gwarancji ubezpieczeniowych lub zlecanie ich zawierania uprawnionym pośrednikom ubezpieczeniowym w rozumieniu ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o

pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. Nr 124, poz. 1154), a także wykonywanie tych umów;

- 1a) zawieranie umów reasekuracji lub zlecenie ich zawierania brokerom reasekuracyjnym w rozumieniu ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym, a także wykonywanie tych umów, w zakresie cedowania ryzyka z umów ubezpieczenia lub umów gwarancji ubezpieczeniowych (reasekuracja bierna);
- 2) składanie oświadczeń woli w sprawach roszczeń o odszkodowania lub inne świadczenia należne z tytułu umów, o których mowa w pkt 1 i 1a;
- 3) ustalanie składek i prowizji należnych z tytułu zawieranych umów, o których mowa w pkt 1 i 1a;
- 4) ustanawianie w drodze czynności cywilnoprawnych, zabezpieczeń rzeczowych lub osobistych, jeżeli są one bezpośrednio związane z zawieraniem umów, o których mowa w pkt 1 i 1a.”,

e) w ust. 4:

- pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wypłacanie odszkodowań i innych świadczeń należnych z tytułu umów, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 1a;”,

- pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) prowadzenie postępowań regresowych oraz postępowań windykacyjnych związanych z wykonywaniem umów ubezpieczenia oraz gwarancji ubezpieczeniowych;”;

6) po art. 4 dodaje się wyrazy „Dział II”;

7) w art. 6 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Działalność ubezpieczeniową wykonuje zakład ubezpieczeń działający jako zakład ubezpieczeń albo zakład ubezpieczeń i reasekuracji.

3. Zakład ubezpieczeń, w formie spółki akcyjnej, ma obowiązek i wyłączne prawo używania w nazwie lub firmie wyrazów „towarzystwo ubezpieczeń”, „zakład ubezpieczeń”, „towarzystwo ubezpieczeń i reasekuracji”, „zakład ubezpieczeń i reasekuracji”. Dopuszczalne jest używanie w obrocie odpowiednio skrótów „TU”, „ZU”, „TUiR”, „ZUiR”.”;

8) po art. 18 dodaje się art. 18a i 18b w brzmieniu:

„Art. 18a. 1. Zakład ubezpieczeń może proporcjonalnie różnicować składki i świadczenia poszczególnych osób w przypadkach, w których użycie płci jest czynnikiem decydującym w ocenie ryzyka opartego na odpowiednich i dokładnych danych aktuarialnych i statystycznych.

2. Różnicowanie składek i świadczeń, o którym mowa w ust. 1, uzależnione jest od gromadzenia, podawania do publicznej wiadomości oraz regularnego uaktualniania przez zakład ubezpieczeń dokładnych danych, uzasadniających użycie płci jako decydującego czynnika aktuarialnego.

3. Organ nadzoru sprawuje nadzór nad realizacją przez zakład ubezpieczeń obowiązku, o którym mowa w ust. 2.

Art. 18b. Różnicowanie składek i świadczeń do celów ubezpieczeń z Działu I i II Załącznika do ustawy i związanych z nimi usług finansowych, ze względu na ciężę i macierzyństwo, jest zakazane.”;

9) w art. 19 w ust. 2 po pkt 21 dodaje się pkt 21a w brzmieniu:

„21a) zakładu reasekuracji, z którym zawarto umowę reasekuracji, w zakresie umów ubezpieczeń ryzyk objętych tą umową reasekuracji;”;

10) w art. 29 w pkt 5 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) zakładu reasekuracji.”;

11) w art. 35 ust. 2a i 2b otrzymują brzmienie:

„2a. Jeżeli wskutek nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji, o którym mowa w ust. 2, albo wskutek podjęcia innych działań określonych w ust. 2, krajowy zakład ubezpieczeń stałby się podmiotem zależnym lub podmiotem, w którym posiadany byłby znaczący udział kapitałowy:

1) zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały zezwolenia na wykonywanie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub

2) podmiotu dominującego zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały zezwolenia na wykonywanie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub

3) osoby fizycznej lub prawnej posiadającej znaczący udział kapitałowy w instytucji kredytowej lub firmie inwestycyjnej, które uzyskały zezwolenia na wykonywanie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej

- zawiadomienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera odpowiednią informację w tym zakresie, wskazującą w szczególności podmioty, w stosunku do których krajowy zakład ubezpieczeń stałby się podmiotem zależnym lub podmiotem, w którym posiadałyby one znaczący udział kapitałowy.

2b. W przypadku, o którym mowa w ust. 2a, organ nadzoru występuje na piśmie do właściwego organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie informacji dotyczących nadzorowanego przez ten organ zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej, firmy inwestycyjnej, założycieli, akcjonariuszy lub udziałowców tych podmiotów, podmiotów dominujących w stosunku do tych podmiotów lub osób fizycznych lub prawnych posiadających znaczący udział kapitałowy w tych podmiotach celem ustalenia, czy zachodzą przesłanki, o których mowa w ust. 4.”;

12) w art. 92 w ust. 3:

a) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) wyliczenie marginesu wypłacalności i wyliczenie wartości środków własnych - w przypadku gdy założycielem jest zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji;”;

b) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) zaświadczenie organu nadzoru, właściwego dla siedziby zagranicznego zakładu ubezpieczeń lub zagranicznego zakładu reasekuracji, dotyczące wykonywanej przez wnioskodawcę działalności oraz spełnienia wymogów w zakresie wypłacalności;”;

c) pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15) poświadczenie odpowiedniego wykształcenia i doświadczenia zawodowego osób przewidzianych na członków pierwszego zarządu i rady nadzorczej, w tym świadectwa pracy i odpisy dyplomów;”;

d) pkt 23 otrzymuje brzmienie:

„23) oświadczenie założycieli, czy krajowy zakład ubezpieczeń będzie podmiotem zależnym lub podmiotem ze znaczącym udziałem kapitałowym:

- a) zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim Unii Europejskiej,
- b) podmiotu dominującego w stosunku do zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim Unii Europejskiej,
- c) osoby fizycznej lub prawnej, posiadającej znaczący udział kapitałowy w zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji, instytucji kredytowej lub firmie inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim Unii Europejskiej - z informacją o nazwach i adresach siedziby podmiotów, o których mowa w lit. a-c.”;

13) w art. 93a pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nadzorowanego przez ten organ zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej;”;

14) w art. 101 ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Decyzja, o której mowa w ust. 1 i 4 jest natychmiast wykonalna”;

15) w art. 102 w pkt 3 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 4 – 7 w brzmieniu:

- „4) krajowy zakład ubezpieczeń nie może zawierać umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji czynnej;
- 5) umowy reasekuracji czynnej i umowy retrocesji czynnej już zawarte nie mogą być przedłużane;
- 6) krajowy zakład ubezpieczeń nie może przyjmować nowych cesji w ramach zawartych umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji czynnej;
- 7) krajowy zakład ubezpieczeń nie może zwiększać odpowiedzialności w ramach zawartych umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji czynnej.”;

16) w art. 123 w ust. 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 4-7 w brzmieniu:

- „4) główny oddział nie może zawierać umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji czynnej;
- 5) umowy reasekuracji czynnej i umowy retrocesji czynnej już zawarte nie mogą być przedłużane;
- 6) główny oddział nie może przyjmować nowych cesji w ramach zawartych umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji czynnej;

7) główny oddział nie może zwiększać odpowiedzialności w ramach zawartych umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji czynnej.”;

17) po art. 146 dodaje się art. 146a w brzmieniu:

„Art. 146a. 1. Do zakładów ubezpieczeń wykonujących działalność, o której mowa w dziale I załącznika do ustawy, których składka przypisana brutto z tytułu wykonywanej działalności reasekuracyjnej w ostatnim roku obrotowym przekracza 10% całkowitej składki przypisanej brutto, lub składka przypisana brutto z tytułu wykonywanej działalności reasekuracyjnej w ostatnim roku obrotowym przekracza kwotę równowartości w złotych 50.000.000 EUR, lub rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe w ujęciu brutto, utworzone w związku z wykonywaną działalnością reasekuracyjną przekraczają 10% łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w ujęciu brutto, utworzonych na koniec roku obrotowego, stosuje się zasady:

- 1) margines wypłacalności zakładu ubezpieczeń stanowi sumę:
 - a) marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń, obliczonego zgodnie z przepisami dotyczącymi gospodarki finansowej zakładów ubezpieczeń oraz
 - b) marginesu wypłacalności zakładu reasekuracji, obliczonego zgodnie z przepisami dotyczącymi gospodarki finansowej zakładów reasekuracji;
 - 2) minimalna wysokość kapitału gwarancyjnego jest równa większej z dwóch kwot:
 - a) minimalnej wysokości kapitału gwarancyjnego dla zakładu ubezpieczeń, obliczonej zgodnie z przepisami dotyczącymi gospodarki finansowej zakładów ubezpieczeń oraz
 - b) minimalnej wysokości kapitału gwarancyjnego dla zakładu reasekuracji, obliczonej zgodnie z przepisami dotyczącymi gospodarki finansowej zakładów reasekuracji;
 - 3) wysokość środków własnych zakładu ubezpieczeń, stanowiących pokrycie marginesu wypłacalności i kapitału gwarancyjnego jest ustalana zgodnie z przepisami dotyczącymi gospodarki finansowej zakładów ubezpieczeń i przepisami dotyczącymi gospodarki finansowej zakładów reasekuracji;
 - 4) zakład ubezpieczeń lokuje aktywa stanowiące pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych z tytułu wykonywanej działalności reasekuracyjnej zgodnie z przepisami dotyczącymi gospodarki finansowej zakładów reasekuracji; aktywa zakładu stanowiące pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, związanych z wykonywaną działalnością reasekuracyjną muszą zostać wydzielone i być zarządzane niezależnie od aktywów związanych z wykonywaną przez zakład ubezpieczeń działalnością ubezpieczeniową bezpośrednią, bez możliwości transferu tych aktywów.
2. Do zakładów ubezpieczeń wykonujących działalność, o której mowa w dziale II załącznika do ustawy, których składka przypisana brutto z tytułu wykonywanej działalności reasekuracyjnej w ostatnim roku obrotowym przekracza 10% całkowitej składki przypisanej brutto, lub składka przypisana brutto z tytułu wykonywanej działalności reasekuracyjnej w ostatnim roku obrotowym przekracza kwotę równowartości w złotych 50.000.000 EUR, lub rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe w ujęciu brutto, utworzone w związku z wykonywaną działalnością reasekuracyjną przekraczają 10% łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w ujęciu brutto, utworzonych na koniec roku obrotowego, stosuje się zasady, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4.

3. Jeżeli w dwóch kolejnych latach obrotowych warunki wymienione w ust. 1 i 2 nie są spełnione zakład ubezpieczeń od trzeciego kolejnego roku obrotowego stosuje przepisy dotyczące gospodarki finansowej zakładów ubezpieczeń.

4. Zakład ubezpieczeń może wystąpić do organu nadzoru o skrócenie terminu, o którym mowa w ust 3.”;

18) w art. 148 ust. 2-2c otrzymują brzmienie:

„2. Z aktywów stanowiących środki własne zakładu ubezpieczeń, podlegającego nadzorowi dodatkowemu, wyłącza się posiadane przez zakład ubezpieczeń akcje i inne aktywa finansujące kapitały własne innych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji należących do tej samej ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.

2a. Z aktywów stanowiących środki własne zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład konglomeratu finansowego wyłącza się posiadane przez zakład ubezpieczeń akcje lub udziały finansujące kapitały własne innych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, instytucji kredytowych i instytucji finansowych w rozumieniu prawa bankowego oraz firm inwestycyjnych.

2b. Z aktywów stanowiących środki własne zakładu ubezpieczeń wyłącza się posiadane przez zakład ubezpieczeń w odniesieniu do innych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, instytucji kredytowych i instytucji finansowych w rozumieniu prawa bankowego oraz firm inwestycyjnych:

1) udzielone przez zakład ubezpieczeń pożyczki podporządkowane spełniające warunki określone w ust. 4 pkt 2;

2) skumulowane niezapłacone dywidendy z tytułu akcji uprzywilejowanych.

2c. Na wniosek zakładu ubezpieczeń, jeżeli udziały lub akcje w innej instytucji kredytowej, firmie inwestycyjnej, instytucji finansowej, zakładzie reasekuracji lub zakładzie ubezpieczeń, posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, organ nadzoru może wyrazić zgodę na odstąpienie od stosowania przepisów w sprawie odliczeń określonych w ust. 2a lub 2b.”;

19) art. 148a otrzymuje brzmienie:

„Art. 148a. Środki własne na pokrycie kapitału gwarancyjnego stanowią pozycje, o których mowa w art. 148 ust. 3 i ust. 4 pkt 1 i 2.”;

20) w art. 154 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Nie stanowią aktywów na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych krajowego zakładu ubezpieczeń, podlegającego nadzorowi dodatkowemu, aktywa finansujące kapitały własne innych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji należących do tej samej ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.”;

21) w art. 155 w ust. 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) łącznie 25 % wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w należnościach od cedentów, reasekuratorów, ubezpieczających lub pośredników ubezpieczeniowych oraz udziale reasekuratorów w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych, przy czym wartość tych należności oraz udziału reasekuratorów w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych niezabezpieczonych hipotecznie albo przez instytucje finansowe nie przekroczy 5 % łącznej wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych; nie są wymagane

zabezpieczenia od reasekuratorów, którzy wykonują działalność w ramach uzyskanego na podstawie ustawy zezwolenia organu nadzoru lub w ramach swobody świadczenia usług albo uzyskali pozytywną opinię organu nadzoru;”;

22) w art. 159 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) sporządzanie rocznego raportu o stanie portfela ubezpieczeń i reasekuracji;”;

23) w art. 167 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do sprawozdania, którym mowa w ust. 1, dołącza się raport o stanie portfela ubezpieczeń i reasekuracji, o którym mowa w art. 159 ust. 1 pkt 4.”;

24) art. 170 otrzymuje brzmienie:

„Art. 170. 1. Wyboru podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych dokonuje się przed upływem roku obrotowego, jednakże ten sam podmiot nie może być wybrany na okres dłuższy niż 5 lat.

2. O wyborze podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych zakład ubezpieczeń zawiadamia organ nadzoru nie później niż w terminie 7 dni od dnia wyboru.”;

25) w art. 171 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zakład ubezpieczeń jest obowiązany zawiadomić organ nadzoru o zmianie podmiotu badającego sprawozdanie finansowe zakładu ubezpieczeń, w terminie 7 dni od dnia zmiany tego podmiotu.”;

26) w art. 173 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) reasekuracji biernej oraz działalności reasekuracyjnej;”;

27) w rozdziale 11 tytuł rozdziału otrzymuje brzmienie:

„Łączenie się zakładów ubezpieczeń, przeniesienie umów ubezpieczenia, przeniesienie umów reasekuracji”;

28) art. 178 otrzymuje brzmienie:

„Art. 178. Na zakład ubezpieczeń przejmujący lub na zakład ubezpieczeń nowo zawiązany przechodzą, z dniem połączenia:

1) portfel ubezpieczeń zakładu przejmowanego lub łączących się zakładów;

2) portfel reasekuracji zakładu przejmowanego lub łączących się zakładów.”;

29) w art. 179 w ust. 3:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) dowód posiadania aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zakładu ubezpieczeń przejmującego lub nowo zawiązanego;”;

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) dowód posiadania środków własnych na pokrycie marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń przejmującego lub nowo zawiązanego.”;

30) w art. 180 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ nadzoru, w terminie 21 dni od dnia powiadomienia o planie połączenia zakładów ubezpieczeń może, w drodze decyzji, złożyć sprzeciw wobec planowanego połączenia zakładów ubezpieczeń, jeżeli z przedłożonych dokumentów wynika, że po połączeniu nowo powstały zakład ubezpieczeń nie będzie dysponować środkami własnymi w wysokości wymaganego marginesu wypłacalności lub zakład ubezpieczeń nie będzie posiadał aktywów na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, oraz

- 1) interesy ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia nie zostały należycie zabezpieczone, lub
- 2) interesy ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji nie zostały należycie zabezpieczone.”;

31) po art. 186 dodaje się art. 186a-186e w brzmieniu:

„Art. 186a. 1. Zakład ubezpieczeń może zawrzeć z innym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji umowę o przeniesienie całości lub części umów reasekuracji, zwaną dalej „przeniesieniem portfela reasekuracji”.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1, wymaga zatwierdzenia przez organ nadzoru.

Art. 186b. 1. Przeniesienie portfela reasekuracji może nastąpić pod warunkiem, że zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przejmujący portfel reasekuracji i zakład ubezpieczeń przekazujący portfel reasekuracji, po wykonaniu umowy będą posiadać środki własne w wysokości co najmniej marginesu wypłacalności oraz będą posiadać aktywa na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.

2. Organ nadzoru może zwolnić zakład ubezpieczeń przekazujący lub zakład ubezpieczeń przejmujący lub zakład reasekuracji przejmujący portfel reasekuracji od warunku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli umowa ma na celu ochronę interesów ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji, w sytuacji zagrożenia wypłacalności zakładu ubezpieczeń przekazującego portfel reasekuracji.

Art. 186c. 1. Wniosek o zatwierdzenie przeniesienia portfela reasekuracji składają wspólnie zainteresowane zakłady ubezpieczeń albo zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji.

2. Wniosek o zatwierdzenie przeniesienia portfela reasekuracji określa:

- 1) nazwy i siedziby zakładu ubezpieczeń przekazującego i zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji przejmującego portfel reasekuracji;
- 2) wykaz przenoszonych umów reasekuracji;
- 3) wykaz rezerw techniczno-ubezpieczeniowych ustalonych dla przenoszonych umów reasekuracji;
- 4) wykaz aktywów przenoszonych wraz z umowami reasekuracji.

3. Do wniosku o zatwierdzenie przeniesienia portfela reasekuracji należy dołączyć:

- 1) umowę o przeniesienie portfela reasekuracji;
- 2) dowód posiadania środków własnych w wysokości marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń przekazującego i zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji przejmującego portfel reasekuracji lub wniosek o zwolnienie od warunku określonego w art. 186b ust. 1;
- 3) dowód posiadania aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych przez zakład ubezpieczeń przekazujący oraz zakład

ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przejmujący portfel reasekuracji lub wniosek o zwolnienie od warunku określonego w art. 186b ust. 1.

Art. 186d. Organ nadzoru zatwierdza, w drodze decyzji, przeniesienie portfela reasekuracji, jeżeli są spełnione następujące warunki:

- 1) został złożony wniosek spełniający warunki określone w art. 186c;
- 2) zakład ubezpieczeń przekazujący oraz zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przejmujący portfel reasekuracji spełniają warunki określone w art. 186b;
- 3) interesy ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji są należycie zabezpieczone.

186e. 1. Wraz z przeniesieniem portfela reasekuracji następuje przeniesienie aktywów zakładu ubezpieczeń przekazującego do zakładu ubezpieczeń przejmującego lub zakładu reasekuracji przejmującego, w wysokości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, ustalonej dla przenoszonego portfela reasekuracji.

2. W przypadku uzasadnionym ochroną interesów ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji organ nadzoru może, na wniosek zainteresowanego zakładu ubezpieczeń, określić wartość aktywów przenoszonych wraz z portfelem reasekuracji lub wyrazić zgodę na przeniesienie portfela reasekuracji bez przekazania środków finansowych.”;

32) w art. 189:

a) w ust. 7 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wygasają mandaty członków zarządu zakładu ubezpieczeń;”;

b) uchyla się ust. 15;

33) w art. 191 w pkt 3 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 4-7 w następującym brzmieniu:

„4) zakład ubezpieczeń nie może zawierać umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji czynnej;

5) umowy reasekuracji czynnej i umowy retrocesji czynnej już zawarte nie mogą być przedłużane;

6) zakład ubezpieczeń nie może przyjmować nowych cesji w ramach zawartych umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji czynnej;

7) zakład ubezpieczeń nie może zwiększać odpowiedzialności w ramach zawartych umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji czynnej.”;

34) art. 199 otrzymuje brzmienie:

„Art. 199. 1. W przypadku likwidacji zakładu ubezpieczeń aktywa stanowiące pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych tworzą osobną masę przeznaczoną na zaspokojenie roszczeń z tytułu:

1) umów ubezpieczenia;

2) umów reasekuracji.

2. Inne zobowiązania zakładu ubezpieczeń mogą być pokryte z aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych wyłącznie po zaspokojeniu wszystkich roszczeń z tytułu umów, o których mowa w ust. 1.”;

35) w art. 216 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Izba reprezentuje również zakłady reasekuracji, o których mowa w art. 217a.”;

36) po art. 217 dodaje się art. 217a w brzmieniu:

„217a. Członkami Izby, na zasadzie dobrowolności, mogą być zakłady reasekuracji.”;

37) po art. 223 dodaje się Dział III w brzmieniu:

„Dział III

Działalność reasekuracyjna

Rozdział 1

Zasady wykonywania działalności reasekuracyjnej

Art. 223a

Do zakładów reasekuracji wykonujących działalność reasekuracyjną stosuje się odpowiednio przepisy art. 6 ust. 1, art. 7, art. 11, art. 27 ust. 1-2 i ust. 3b-10, art. 28 oraz art. 30, z tym że użyte w art. 27 ust. 1 określenie „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych” oznacza „towarzystwo reasekuracji wzajemnej”.

Art. 223b

1. Zakład reasekuracji może wykonywać działalność reasekuracyjną wyłącznie w formie spółki akcyjnej albo towarzystwa reasekuracji wzajemnej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Zakład reasekuracji może wykonywać działalność reasekuracyjną również w formie spółki europejskiej określonej w rozporządzeniu Rady nr 2157/2001/WE z dnia 8 października 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej (SE) (Dz. Urz. WE L 294 z 10.11.2001).

Art. 223c

1. Zakład reasekuracji, w formie spółki akcyjnej, ma obowiązek i wyłączone prawo używania w nazwie lub firmie wyrazów „towarzystwo reasekuracji” lub „zakład reasekuracji”. Dopuszczalne jest używanie w obrocie odpowiednio skrótów „TR” lub „ZR”.

2. Zakład reasekuracji, w formie towarzystwa reasekuracji wzajemnej, ma obowiązek i wyłączone prawo używania w nazwie wyrazów „towarzystwo reasekuracji wzajemnej”. Dopuszczalne jest używanie w obrocie skrótu „TRW”.

Art. 223d

Zakład reasekuracji może być dominującym podmiotem nieregulowanym wobec podmiotów sektora finansowego w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym.

Art. 223e

1. Składkę reasekuracyjną ustala się w wysokości, która powinna co najmniej zapewnić wykonanie wszystkich zobowiązań z tytułu zawartych umów reasekuracji i pokrycie kosztów wykonywania działalności reasekuracyjnej przez zakład reasekuracji.

2. Zakład reasekuracji jest zobowiązany gromadzić odpowiednie dane statystyczne w celu ustalania na ich podstawie składek reasekuracyjnych i rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.

Art. 223f

Członkiem organu zarządzającego zakładu reasekuracji nie może być osoba będąca jednocześnie członkiem organu zarządzającego:

- 1) narodowego funduszu inwestycyjnego lub firmy zarządzającej majątkiem narodowego funduszu inwestycyjnego;
- 2) towarzystwa funduszy inwestycyjnych;
- 3) podmiotu prowadzącego działalność maklerską w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub inną działalność w zakresie obrotu maklerskimi instrumentami finansowymi w rozumieniu tej ustawy;
- 4) powszechnego towarzystwa emerytalnego;
- 5) banku;
- 6) zakładu ubezpieczeń.

Rozdział 2

Zakład reasekuracji wykonujący działalność w formie spółki akcyjnej

Art. 223g

Do zakładów reasekuracji wykonujących działalność reasekuracyjną stosuje się odpowiednio przepisy art. 31, art. 32 ust. 1, art. 33 ust. 2-4, art. 34, art. 35 ust. 1-2b i ust. 5-10, art. 37 ust. 2 i 3 oraz art. 37c.

Art. 223h

Zmiany w statucie wymagają, przed zarejestrowaniem, zatwierdzenia przez organ nadzoru w zakresie:

- 1) zmiany siedziby lub firmy;
- 2) podwyższenia lub obniżenia kapitału zakładowego;
- 3) zmiany zakresu działalności, o którym mowa w art. 223y;
- 4) zmiany dotyczącej uprzywilejowania akcji lub uprawnień przyznanych akcjonariuszom osobiście;
- 5) tworzenia w ciężar kosztów funduszy, rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i innych rezerw;
- 6) zmiany zasad reprezentacji spółki;
- 7) zmian w gospodarowaniu majątkiem i aktywami zakładu reasekuracji, w tym w zakresie określenia kompetencji organów zakładu reasekuracji;
- 8) zmian w funduszu organizacyjnym.

Art. 223i

Kapitał zakładowy krajowego zakładu reasekuracji nie może być niższy niż wysokość minimalnego kapitału gwarancyjnego wymaganego dla rodzajów reasekuracji, w zakresie działalności krajowego zakładu reasekuracji, o którym mowa w art. 223y.

Art. 223j

1. Organ nadzoru może, w drodze decyzji, w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia zawiadomienia, o którym mowa w art. 35 ust. 1 lub 2, zgłosić sprzeciw co do nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji albo co do podjęcia innych działań powodujących, że krajowy zakład reasekuracji stanie się podmiotem zależnym podmiotu składającego zawiadomienie. W przypadku gdy organ nadzoru nie zgłasza sprzeciwu, może, w drodze decyzji, ustalić maksymalny termin nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji albo podjęcia innych działań

powodujących, że krajowy zakład reasekuracji stanie się podmiotem zależnym podmiotu składającego zawiadomienie.

2. Podmiot składający zawiadomienie, o którym mowa w art. 35 ust. 1 lub 2, zobowiązany jest przedstawić wraz z zawiadomieniem dowody, w tym przekazać dokumenty, wskazujące, że nie zachodzą przesłanki do zgłoszenia przez organ nadzoru sprzeciwu zgodnie z ust. 3. Termin 3 miesiące, o którym mowa w ust. 1, biegnie od dnia złożenia zawiadomienia wraz z przedstawieniem dowodów, w tym przekazaniem dokumentów, zgodnie ze zdaniem poprzedzającym, i innych informacji wymaganych przepisami ustawy, a w przypadku gdy przepisy wymagają wystąpienia przez organ nadzoru o informacje do właściwego organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej - od dnia przekazania informacji przez właściwy organ nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

3. Organ nadzoru może zgłosić sprzeciw, o którym mowa w ust. 1, jeżeli nabywający albo obejmujący akcje albo podejmujący inne działania, na skutek których krajowy zakład reasekuracji stanie się podmiotem zależnym tego podmiotu, nie wykaże, że:

- 1) daje rękojmię prowadzenia spraw krajowego zakładu reasekuracji w sposób należyty;
- 2) w okresie od dnia zawiadomienia organu nadzoru o zamiarze, o którym mowa w art. 35 ust. 1 lub 2, do dnia nabycia włącznie, środki przeznaczone na nabycie albo objęcie akcji lub praw z akcji krajowego zakładu reasekuracji lub na podjęcie innych działań powodujących, że krajowy zakład reasekuracji stanie się podmiotem zależnym, nie pochodzą z kredytu lub pożyczki albo nie są w inny sposób obciążone;
- 3) wpłaty na akcje lub na podjęcie innych działań powodujących, że krajowy zakład reasekuracji stanie się podmiotem zależnym, nie pochodzą z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł.

Art. 223k

1. Podmiot, który zamierza zbyć bezpośrednio lub pośrednio akcje lub prawa z akcji krajowego zakładu reasekuracji, ma obowiązek każdorazowo powiadomić o zamiarze zbycia organ nadzoru, jeżeli w wyniku zbycia:

- 1) jego udział w liczbie głosów na walnym zgromadzeniu lub w kapitale zakładowym spadłby odpowiednio poniżej 10%, 20%, 33%, 50%;
- 2) zakład reasekuracji przestałby być jego jednostką zależną.

2. Zamiar zbycia lub zbycie akcji lub praw z akcji krajowego zakładu reasekuracji przez podmiot zależny uważa się za zamiar ich zbycia lub zbycie przez podmiot dominujący.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, gdy podmiotem dominującym jest Skarb Państwa.

4. Przepisy ust. 1-3 nie naruszają przepisów ustawy o ofercie publicznej oraz przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

5. Podmiot zbywający akcje lub prawa z akcji krajowego zakładu reasekuracji, w trybie ust. 1-3, jest obowiązany poinformować o zbyciu krajowy zakład reasekuracji, którego zbycie dotyczy.

Art. 223l

Zakład reasekuracji ma obowiązek po uzyskaniu informacji zawiadomić organ nadzoru o każdym:

- 1) nabyciu albo objęciu akcji lub praw z akcji przez akcjonariusza, jeżeli powoduje to powstanie sytuacji, o której mowa w art. 35 ust. 1 i 2;
- 2) zbyciu akcji lub praw z akcji przez akcjonariusza, jeżeli powoduje to powstanie sytuacji, o której mowa w art. 223k.

Art. 223m

1. W przypadku naruszeń prawa lub innych nieprawidłowości zagrażających wypłacalności zakładu reasekuracji wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, w tym na wniosek organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym siedzibę ma zakład reasekuracji, organ nadzoru może podjąć w stosunku do dominującego podmiotu ubezpieczeniowego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środki określone w art. 209 lub art. 212 ust. 1 pkt 1 i 2, przy czym górna granica wysokości kary pieniężnej nakładanej na dominujący podmiot ubezpieczeniowy nie może przekroczyć 10.000.000 zł.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, organ nadzoru może, w drodze decyzji, zakazać wykonywania praw głosu z akcji lub udziałów posiadanych w zakładzie reasekuracji przez dominujący podmiot ubezpieczeniowy.

Rozdział 3

Towarzystwo reasekuracji wzajemnej

Art. 223n

Do towarzystw reasekuracji wzajemnej wykonujących działalność reasekuracyjną stosuje się odpowiednio przepisy art. 39, art. 40 ust. 1 i 2, art. 42, art. 45 ust. 1 2 i 4, art. 46 ust. 2 oraz art. 48-91.

Art. 223o

Zakład reasekuracji, który przyjmuje ryzyko cedowane przez swoich członków na zasadzie wzajemności, jest towarzystwem reasekuracji wzajemnej.

Art. 223p

Zmiany w statucie towarzystwa reasekuracji wzajemnej wymagają przed zarejestrowaniem zatwierdzenia przez organ nadzoru w zakresie:

- 1) zmiany siedziby lub nazwy;
- 2) obniżenia kapitału zakładowego;
- 3) zmiany zakresu działalności, o którym mowa w art. 223y;
- 4) tworzenia w ciężar kosztów funduszy, rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i innych rezerw;
- 5) zmiany zasad reprezentacji towarzystwa;
- 6) zmian w gospodarowaniu majątkiem i aktywami towarzystwa, w tym w zakresie określenia kompetencji organów towarzystwa oraz spłat z tytułu zobowiązań wobec członków towarzystwa;
- 7) zmian w funduszu organizacyjnym.

Art. 223q

Statut towarzystwa reasekuracji wzajemnej określa w szczególności:

- 1) nazwę i siedzibę towarzystwa;
- 2) liczbę członków zarządu i rady nadzorczej;

- 3) zakres działalności reasekuracyjnej, o którym mowa w art. 223y;
- 4) wysokość kapitału zakładowego;
- 5) zasady wykorzystania nadwyżki bilansowej oraz sposób pokrycia strat.
- 6) zasady umarzania udziałów;
- 7) zasady uzyskania i utraty członkostwa oraz rodzaje członkostwa;
- 8) sposób rozwiązania towarzystwa;
- 9) zasady dokonywania ogłoszeń towarzystwa, w tym oznaczenie pisma do ogłoszeń.

Art. 223r

Jeżeli statut towarzystwa reasekuracji wzajemnej nie stanowi inaczej, uzyskanie członkostwa musi być związane z zawarciem umowy reasekuracji, a jego utrata - z wygaśnięciem stosunku reasekuracji.

Art. 223s

Kapitał zakładowy towarzystwa reasekuracji wzajemnej nie może być niższy niż wysokość minimalnego kapitału gwarancyjnego wymaganego dla rodzajów reasekuracji, w zakresie działalności krajowego zakładu reasekuracji, o którym mowa w art. 223y.

Art. 223t

Do nabywania i zbywania udziałów towarzystwa reasekuracji wzajemnej stosuje się odpowiednio przepisy art. 35 ust. 1-2b i ust. 5-10, art. 223j – 223l.

Rozdział 4

Warunki wykonywania działalności reasekuracyjnej przez krajowe zakłady reasekuracji

Art. 223u

Do zakładów reasekuracji wykonujących działalność reasekuracyjną stosuje się odpowiednio przepisy art. 92 ust. 3 pkt 1, 3-20 i 23 oraz ust. 4-5, art. 93a, art. 98 ust. 1, art. 100 ust. 1, art. 101 ust. 5-8, art. 102 pkt 4-7, z tym że użyte w art. 98 ust. 1 pkt 4 określenie „interesy ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia” oznacza „interesy ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji”.

Art. 223w

1. Zezwolenie na wykonywanie działalności reasekuracyjnej dla krajowego zakładu reasekuracji wydaje, w drodze decyzji, po rozpatrzeniu wniosku założycieli zakładu reasekuracji, organ nadzoru.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) określenie nazwy lub firmy, siedziby i adresu oraz zakresu działalności krajowego zakładu reasekuracji, o którym mowa w art. 223y;
- 2) określenie wysokości kapitału zakładowego;
- 3) wskazanie założycieli krajowego zakładu reasekuracji;
- 4) wskazanie formy prawnej, w jakiej ma być wykonywana działalność;
- 5) określenie wysokości funduszu organizacyjnego przeznaczanego na utworzenie administracji krajowego zakładu reasekuracji;
- 6) wskazanie imion i nazwisk osób przewidzianych na członków zarządu i rady nadzorczej;

- 7) wskazanie imienia i nazwiska aktuariusza oraz osoby, której powierzono prowadzenie ksiąg rachunkowych.

Art. 223x

1. Plan działalności, o którym mowa w art. 92 ust. 3 pkt 9, określa dane i warunki, jakie ze względu na rodzaj i rozmiar prowadzonej reasekuracji są niezbędne do zapewnienia zdolności krajowego zakładu reasekuracji do wykonywania zobowiązań. Plan działalności zawiera w szczególności:

- 1) określenie rodzajów ryzyka, które krajowy zakład reasekuracji zamierza przyjmować;
- 2) określenie rodzajów umów reasekuracji, które zakład reasekuracji zamierza zawierać z cedentami;
- 3) podstawowe założenia w zakresie retrocesji;
- 4) określenie źródeł finansowania środków w wysokości minimalnego kapitału gwarancyjnego i marginesu wypłacalności;
- 5) oszacowanie kosztów utworzenia administracji krajowego zakładu reasekuracji i organizacji działalności z określeniem źródeł finansowania tych kosztów;
- 6) określenie organizacji działalności reasekuracyjnej, w tym:
 - a) struktury organizacyjnej krajowego zakładu reasekuracji,
 - b) zasad akceptacji ryzyka,
 - c) sposobu ustalania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych,
 - d) przyjętych zasad rachunkowości, w szczególności zasad rozliczania kosztów,
 - e) systemu zarządzania aktywami,
 - f) systemu kontroli wewnętrznej.

2. Do planu działalności, o którym mowa w art. 92 ust. 3 pkt 9, dołącza się rachunek symulacyjny pierwszych 3 lat obrotowych działalności, obejmujący:

- 1) oszacowanie kosztów działalności reasekuracyjnej, w tym kosztów administracyjnych oraz prowizji;
- 2) oszacowanie składki i świadczeń;
- 3) oszacowanie i wskazanie źródeł finansowania środków niezbędnych do pokrycia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i środków własnych w wysokości marginesu wypłacalności;
- 4) projekt:
 - a) bilansu,
 - b) ogólnego rachunku zysków i strat,
 - c) zbiorczego technicznego rachunku ubezpieczeń; w przypadku, gdy krajowy zakład reasekuracji składa wnioski o wydanie zezwolenia na wykonywanie działalności reasekuracyjnej w zakresie, o którym mowa w art. 223y pkt 3, zbiorczy techniczny rachunek ubezpieczeń sporządza się oddzielnie dla każdego rodzaju reasekuracji,
 - d) wyliczenia środków własnych oraz marginesu wypłacalności i kapitału gwarancyjnego;
- 5) uzasadnienie oszacowanych wartości, o których mowa w pkt 1-3.

Art. 223y

Zezwolenie na wykonywanie działalności reasekuracyjnej wydawane jest, zgodnie z wnioskiem o wydanie zezwolenia na wykonywanie działalności reasekuracyjnej, w zakresie reasekuracji:

- 1) ubezpieczeń na życie, o których mowa w dziale I załącznika do ustawy;
- 2) ubezpieczeń majątkowych i pozostałych osobowych, o których mowa w dziale II załącznika do ustawy;
- 3) ubezpieczeń, o których mowa w pkt 1 i 2.

Art. 223z

W zezwoleniu, o którym mowa w art. 223w ust. 1, określa się:

- 1) nazwę lub firmę, siedzibę i adres, zakres działalności krajowego zakładu reasekuracji, o którym mowa w art. 223y;
- 2) wysokość kapitału zakładowego;
- 3) założycieli krajowego zakładu reasekuracji;
- 4) formę organizacyjną działalności krajowego zakładu reasekuracji;
- 5) imiona i nazwiska osób przewidzianych na członków pierwszego zarządu.

Art. 223za

1. Zmiana zakresu działalności krajowego zakładu reasekuracji, o którym mowa w art. 223y, wymaga zezwolenia organu nadzoru.

2. Zezwolenie jest wydawane na wniosek krajowego zakładu reasekuracji.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera informacje, o których mowa w art. 223w ust. 2 pkt 1.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3, dołącza się plan działalności, o którym mowa w art. 92 ust. 3 pkt 9, oraz odpowiednio inne dokumenty, o których mowa w art. 92 ust. 3.

Art. 223zb

Zezwolenie na wykonywanie działalności reasekuracyjnej nie może być wydane jeżeli bliskie powiązania pomiędzy zakładem reasekuracji i inną osobą fizyczną lub prawną stanowiłyby dla organu nadzoru przeszkodę w sprawowaniu nadzoru, o których mowa w rozdziale 12.

Art. 223zc

W przypadkach, o których mowa w art. 35, przepisy art. 98 ust. 1 pkt 3, 5 i 6 oraz art. 223zb stosuje się odpowiednio do akcjonariuszy albo udziałowców zakładu reasekuracji przy wtórnym nabyciu akcji albo udziałów.

Art. 223zd

1. Za dzień rozpoczęcia wykonywania działalności reasekuracyjnej uważa się dzień zawarcia pierwszej umowy reasekuracji.

2. Krajowy zakład reasekuracji jest obowiązany zawiadomić organ nadzoru o zaprzestaniu wykonywania działalności reasekuracyjnej lub zawierania umów reasekuracji w danym rodzaju reasekuracji w terminie 7 dni.

Art. 223ze

1. Organ nadzoru może cofnąć krajowemu zakładowi reasekuracji, w drodze decyzji, zezwolenie na wykonywanie działalności reasekuracyjnej, jeżeli:

- 1) przestał spełniać warunki wymagane do uzyskania zezwolenia, lub
- 2) wykonuje działalność z naruszeniem prawa, statutu, planu działalności lub nie zapewnia zdolności do wykonywania zobowiązań, lub
- 3) nie zrealizuje w terminie planu przywrócenia prawidłowych stosunków finansowych albo krótkoterminowego planu wypłacalności, lub
- 4) zaprzestanie wykonywania działalności reasekuracyjnej przez okres dłuższy niż 6 miesięcy, lub
- 5) złoży wniosek o cofnięcie zezwolenia na wykonywanie działalności reasekuracyjnej, lub
- 6) nie rozpoczął wykonywania działalności reasekuracyjnej w terminie, o którym mowa w art. 100 ust. 1, lub

7) jeżeli w stosunku odpowiednio do akcjonariuszy albo udziałowców zakładu reasekuracji zaistniały przesłanki określone w art. 98 ust. 1 pkt 3, 5 i 6 oraz art. 223zb.

2. W przypadku, gdy krajowy zakład reasekuracji uzyskał zezwolenie na wykonywanie działalności reasekuracyjnej w zakresie, o którym mowa w art. 223y pkt 3, organ nadzoru może cofnąć to zezwolenie w pełnym zakresie albo w zakresie jednego z rodzajów reasekuracji.

3. W przypadku cofnięcia zezwolenia na wykonywanie działalności reasekuracyjnej w pełnym zakresie albo w zakresie jednego z rodzajów reasekuracji, organ nadzoru może ograniczyć lub zakazać krajowemu zakładowi reasekuracji swobodnego rozporządzania jego aktywami oraz zaciągania zobowiązań lub przekazać zarząd majątkiem zakładu reasekuracji wyznaczonej osobie.

4. Organ nadzoru w decyzji o przekazaniu zarządu majątkiem, o której mowa w ust. 3, określa:

- 1) osobę, której przekazuje się zarząd majątkiem krajowego zakładu reasekuracji;
- 2) okres, na który jest ustanawiany zarząd majątkiem;
- 3) szczegółowe zadania zarządu majątkiem;
- 4) sposób wykonywania zadań zarządu majątkiem;
- 5) wysokość wynagrodzenia za zarząd majątkiem.

5. Decyzja, o której mowa w ust. 1 i 3 jest natychmiast wykonalna.

Rozdział 5

Główne oddziały zagranicznych zakładów reasekuracji z państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej

Art. 223zf

Do głównych oddziałów zagranicznych zakładów reasekuracji wykonujących działalność reasekuracyjną stosuje się odpowiednio przepisy art. 103, art. 105 ust. 2, ust. 3, ust. 4 pkt 1, 3 i 4 oraz ust. 5 i 6, art. 106 ust. 1-3 i ust. 4b-10, art. 107 ust. 3 pkt 1, 3, 5, 6, 8 i 11-16 oraz ust. 4, art. 110-113, art. 114 ust. 1, art. 115, art. 117, art. 119 ust. 1, art. 121, art. 122, art. 123 ust. 1, ust. 2 pkt 4-7 i ust. 3, art. 124-126, z tym że użyte w:

- 1) art. 113 ust. 1 i 5 oraz art. 115 określenie „umowy ubezpieczenia” oznacza „umowy reasekuracji”;
- 2) art. 122 ust. 1 pkt 2 określenie „świadczeń ubezpieczeniowych” oznacza „świadczenia z tytułu zawartych umów reasekuracji”.

Art. 223zg

1. Zagraniczny zakład reasekuracji z państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej może podejmować i wykonywać działalność reasekuracyjną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez główny oddział.

2. Podjęcie działalności reasekuracyjnej przez główny oddział wymaga zezwolenia organu nadzoru.

Art. 223zh

1. Organ nadzoru, na wniosek zagranicznego zakładu reasekuracji, wydaje, w drodze decyzji, zezwolenie na wykonywanie działalności reasekuracyjnej przez główny oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) nazwę i siedzibę zagranicznego zakładu reasekuracji oraz nazwę państwa, w którym znajduje się jego siedziba;

- 2) siedzibę oraz zakres działalności, o którym mowa w art. 223zi ust. 1, głównego oddziału;
- 3) imiona i nazwiska osób przewidzianych na dyrektora głównego oddziału, jego zastępców, aktuarium, osoby odpowiedzialnej za prowadzenie ksiąg rachunkowych.
3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się również:
 - 1) plan działalności spełniający warunki, o których mowa w art. 223x, dotyczący prowadzenia głównego oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, obejmujący okres pierwszych 3 lat obrotowych działalności;
 - 2) sprawozdanie finansowe za okres ostatnich 3 lat działalności zagranicznego zakładu reasekuracji;
 - 3) informacje o wysokości funduszu organizacyjnego przeznaczonego na utworzenie administracji głównego oddziału;
 - 4) wskazanie źródeł środków finansowych niezbędnych do pokrycia ryzyka i pokrycia marginesu wypłacalności i kapitału gwarancyjnego.

Art. 223zi

1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 223zh ust. 1, jest wydawane na wykonywanie działalności reasekuracyjnej w zakresie reasekuracji:

- 1) ubezpieczeń na życie, o których mowa w dziale I załącznika do ustawy;
- 2) ubezpieczeń majątkowych i pozostałych osobowych, o których mowa w dziale II załącznika do ustawy;
- 3) ubezpieczeń, o których mowa w pkt 1 i 2.

2. Zezwolenie może być wydane, jeżeli w państwie, w którym znajduje się siedziba zagranicznego zakładu reasekuracji, zakład ten posiada odpowiednie zezwolenie na wykonywanie działalności reasekuracyjnej we wnioskowanym zakresie i działa w formie odpowiadającej spółce akcyjnej albo towarzystwu reasekuracji wzajemnej.

3. Wymóg co do formy, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy podmiotów zagranicznych wykonujących działalność reasekuracyjną:

- 1) których siedziba znajduje się w państwach należących do Światowej Organizacji Handlu lub;
- 2) jeżeli wynika to z umów międzynarodowych zawartych przez Wspólnotę Europejską.

Art. 223zj

Zagraniczny zakład reasekuracji jest obowiązany posiadać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środki własne w wysokości nie niższej niż margines wypłacalności i nie niższej niż kapitał gwarancyjny.

Art. 223zk

1. Organ nadzoru zatwierdza, w drodze decyzji, umowę o przeniesienie całości lub części portfela reasekuracji posiadanego przez główny oddział, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na rzecz zakładu reasekuracji lub zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Decyzja zatwierdzająca umowę, o której mowa w ust. 1, może być wydana, jeżeli zakład reasekuracji lub zakład ubezpieczeń przejmujący portfel reasekuracji będzie posiadać:

- 1) środki własne w wysokości marginesu wypłacalności;
- 2) aktywa na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.

3. Do umów o przeniesienie portfela, o których mowa w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy art. 223zzk-223zzm.

Art. 223zl

1. Organ nadzoru może cofnąć, w drodze decyzji, zezwolenie na wykonywanie działalności w zakresie jednego lub dwóch rodzajów reasekuracji przez zagraniczny zakład reasekuracji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli:

- 1) zagraniczny zakład reasekuracji przestał spełniać warunki niezbędne do uzyskania zezwolenia;
- 2) główny oddział wykonuje działalność reasekuracyjną z naruszeniem przepisów prawa, statutu lub nie zapewnia zdolności zagranicznego zakładu reasekuracji do wykonywania zobowiązań;
- 3) zagraniczny zakład reasekuracji wystąpił do organu nadzoru z wnioskiem o cofnięcie zezwolenia, przy czym należy zagwarantować zabezpieczenie interesów ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji, w szczególności w zakresie spełnienia świadczeń i wypłaty odszkodowań;
- 4) zagraniczny zakład reasekuracji nie rozpoczął wykonywania działalności reasekuracyjnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie, o którym mowa w art. 111;
- 5) zagraniczny zakład reasekuracji zaprzestał wykonywania działalności reasekuracyjnej przez okres dłuższy niż 6 miesięcy;
- 6) zagraniczny zakład reasekuracji nie zrealizuje w terminie planu przywrócenia prawidłowych stosunków finansowych albo krótkoterminowego planu wypłacalności;
- 7) w stosunku odpowiednio do akcjonariuszy albo udziałowców zagranicznego zakładu reasekuracji zaistnieją przesłanki określone w art. 98 ust. 1 pkt 3, 5 i 6 oraz art. 223zb.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, organ nadzoru może cofnąć zezwolenie w zakresie rodzaju reasekuracji, w którym działalność reasekuracyjna nie została rozpoczęta.

4. Zagraniczny zakład reasekuracji jest obowiązany, w terminie 7 dni, zawiadomić organ nadzoru o zaprzestaniu wykonywania działalności reasekuracyjnej lub zawierania umów w zakresie jednego rodzaju reasekuracji.

Art. 223zm

1. Dyrektor głównego oddziału ma obowiązek powiadomić organ nadzoru o zaistnieniu okoliczności, o których mowa w art. 119 ust. 1 i art. 223zl, w terminie 3 dni od dnia powzięcia informacji o zaistnieniu tych okoliczności.

2. Dyrektor głównego oddziału, który nie powiadomi organu nadzoru o okolicznościach, o których mowa w art. 119 ust. 1 i art. 223zl, odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie z zagranicznym zakładem reasekuracji za szkodę wyrządzoną z tego tytułu wierzycielom.

Rozdział 6

Swoboda świadczenia usług reasekuracyjnych

Art. 223zn

Do zagranicznego zakładu reasekuracji z państwa członkowskiego Unii Europejskiej wykonującej działalność reasekuracyjną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stosuje się odpowiednio przepisy art. 128, art. 129 ust. 1 oraz art. 139 ust. 1 i 2.

Art. 223zo

Krajowy zakład reasekuracji, który uzyskał zezwolenie, o którym mowa w art. 223y ust. 1 może wykonywać działalność reasekuracyjną na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej w ramach swobody świadczenia usług lub poprzez oddział.

Art. 223zp

Jeżeli organ nadzoru poweźmie wątpliwość, czy działalność zagranicznego zakładu reasekuracji działającego w ramach swobody świadczenia usług nie narusza norm gospodarki finansowej, powiadamia o tym właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ten zakład ma siedzibę.

Art. 223zq

1. W przypadku gdy zagraniczny zakład reasekuracji wykonujący działalność przez oddział wykonuje działalność ubezpieczeniową, organ nadzoru może, po uprzednim powiadomieniu właściwego organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przeprowadzić kontrolę oddziału, o której mowa w art. 223zzza.

2. Właściwy organ nadzoru z państwa członkowskiego Unii Europejskiej może uczestniczyć w czynnościach podejmowanych przez organ nadzoru, o których mowa w ust. 1.

Art. 223zr

1. Krajowy zakład reasekuracji może zawrzeć umowę o przeniesienie portfela reasekuracji z zakładem reasekuracji lub zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej.

2. Organ nadzoru zatwierdza umowę, o której mowa w ust. 1, z zachowaniem warunków określonych w art. 223zzi-223zzm po otrzymaniu od właściwego organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym przejmujący zakład reasekuracji lub zakład ubezpieczeń ma siedzibę, potwierdzenia, że zakład ten, po przejęciu portfela, będzie posiadał:

- 1) środki własne w wysokości marginesu wypłacalności;
- 2) aktywa na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.

Art. 223zs

1. W przypadku przeniesienia portfela reasekuracji przez zagraniczny zakład reasekuracji mający siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej na rzecz krajowego zakładu reasekuracji lub krajowego zakładu ubezpieczeń, organ nadzoru przekazuje właściwemu organowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym zagraniczny zakład reasekuracji ma siedzibę, informację, czy krajowy zakład reasekuracji lub krajowy zakład ubezpieczeń po przeniesieniu portfela będzie posiadać środki własne w wysokości marginesu wypłacalności oraz aktywa na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, organ nadzoru przekazuje najpóźniej w terminie 3 miesięcy od dnia wystąpienia o przekazanie tych informacji.

Rozdział 7

Gospodarka finansowa zakładów reasekuracji

Art. 223zt

Do zakładów reasekuracji wykonujących działalność reasekuracyjną stosuje się odpowiednio przepisy art. 146, art. 148 ust. 1, 3 i 4, art. 148a, art. 149, art. 150 ust. 2 i 3, art. 151 ust. 1 i 2, art. 154 ust. 1 i 7, z tym że użyte w:

- 1) art. 148 ust. 3 pkt 2 określenie „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych” oznacza „towarzystwo reasekuracji wzajemnej”;
- 2) art. 151 ust. 1 określenie „umów ubezpieczenia” oznacza „umowy reasekuracji”.

Art. 223zu

1. Jeżeli zakład reasekuracji wykonuje działalność reasekuracyjną w zakresie reasekuracji, o którym mowa w art. 223y pkt 3:

- 1) margines wypłacalności zakładu reasekuracji jest równy sumie marginesu wypłacalności zakładu reasekuracji wykonującego działalność reasekuracyjną w zakresie reasekuracji, o którym mowa w art. 223y pkt 1 i 2.
- 2) minimalna wysokość kapitału gwarancyjnego jest równa większej z dwóch kwot:
 - a) minimalnej wysokości kapitału gwarancyjnego zakładu reasekuracji wykonującego działalność reasekuracyjną w zakresie reasekuracji, o którym mowa w art. 223y pkt 1 albo
 - b) minimalnej wysokości kapitału gwarancyjnego zakładu reasekuracji wykonującego działalność reasekuracyjną w zakresie reasekuracji, o którym mowa w art. 223y pkt 2.

2. Minimalna wysokość kapitału gwarancyjnego nie może być niższa niż równowartość w złotych 3.000.000 euro.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, sposób wyliczenia wysokości marginesu wypłacalności oraz minimalną wysokość kapitału gwarancyjnego dla rodzajów reasekuracji, uwzględniając przepisy ust. 1 i 2 oraz art. 146, a także konieczność zapewnienia wypłacalności zakładów reasekuracji i wzrost europejskiego indeksu cen konsumpcyjnych.

Art. 223zw

1. Z aktywów stanowiących środki własne zakładu reasekuracji, podlegającego nadzorowi dodatkowemu wyłącza się posiadane przez zakład reasekuracji akcje i inne aktywa finansujące kapitały własne innych zakładów reasekuracji i zakładów ubezpieczeń, należących do tej samej ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.

2. Z aktywów stanowiących środki własne zakładu reasekuracji, wchodzącego w skład konglomeratu finansowego wyłącza się posiadane przez zakład reasekuracji akcje lub udziały finansujące kapitały własne innych zakładów reasekuracji, zakładów ubezpieczeń, instytucji kredytowych, instytucji finansowych w rozumieniu prawa bankowego oraz firm inwestycyjnych.

3. Z aktywów stanowiących środki własne zakładu reasekuracji wyłącza się posiadane przez zakład reasekuracji w odniesieniu do innych zakładów reasekuracji, zakładów ubezpieczeń, instytucji kredytowych, instytucji finansowych w rozumieniu prawa bankowego oraz firm inwestycyjnych:

- 1) udzielone przez zakład reasekuracji pożyczki podporządkowane spełniające warunki określone w art. 148 ust. 4 pkt 2;
- 2) skumulowane niezapłacone dywidendy z tytułu akcji uprzywilejowanych.

4. Na wniosek zakładu reasekuracji, jeżeli udziały lub akcje w innej instytucji kredytowej, firmie inwestycyjnej, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, organ nadzoru może wyrazić zgodę na odstąpienie od stosowania przepisów w sprawie odliczeń określonych w ust. 2 lub 3.

5. Na wniosek zakładu reasekuracji podlegającemu dodatkowemu nadzorowi organ nadzoru może wyrazić zgodę na odstąpienie od pomniejszania środków własnych zakładu

reasekuracji o elementy określone w ust. 2 lub 3, odnoszące się do podmiotów określonych w ust. 2 lub 3, jeżeli podlegają one dodatkowemu nadzorowi zgodnie z właściwymi przepisami.

6. Na wniosek zakładu reasekuracji, o którym mowa w art. 223o, wykonującego działalność reasekuracyjną w zakresie reasekuracji, o którym mowa w art. 223y pkt 2, organ nadzoru może wyrazić, w drodze decyzji, zgodę na zaliczenie do środków własnych należności towarzystwa od jego członków z tytułu dopłat, których może zażądać na podstawie statutu, do wysokości 50 % dopłat należnych w roku obrotowym i do wysokości 50 % mniejszej spośród wartości środków własnych lub marginesu wypłacalności.

7. Na wniosek zakładu reasekuracji, wykonującego działalność reasekuracyjną w zakresie reasekuracji, o którym mowa w art. 223y pkt 1, i na podstawie przedstawionych przez niego dowodów organ nadzoru może wyrazić, w drodze decyzji, zgodę na zaliczenie do środków własnych:

- 1) do dnia 31 grudnia 2009 r., kwoty 50 % przyszłych zysków zakładu reasekuracji, nie więcej jednak niż równowartość 25 % mniejszej spośród wartości marginesu wypłacalności lub środków własnych zakładu reasekuracji, ustalonych poprzez pomnożenie przewidywanego rocznego zysku, którym jest średnia arytmetyczna zysków zakładu reasekuracji wykazanych w okresie ostatnich 5 lat działalności, przez współczynnik, który określa pozostały średni okres ważności umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji, nieprzekraczający 6 lat, o ile przyszłe zyski nie zostały już uwzględnione w wyliczeniu środków własnych zakładu reasekuracji w ramach ukrytych rezerw;
- 2) w przypadku gdy zakład reasekuracji nie stosuje metody Zillmera lub stosuje ją, lecz nie uwzględnia przy tym kosztów akwizycji w pełnej wysokości - różnicy między wysokością rezerwy obliczoną przez zakład reasekuracji i wysokością rezerwy obliczoną przy zastosowaniu metody Zillmera z uwzględnieniem kosztów akwizycji w pełnej wysokości; wielkość ta nie może jednak przekroczyć 3,5 % sumy różnicy pomiędzy sumami kapitału i wysokości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla wszystkich umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji, dla których stosowanie metody Zillmera jest dopuszczalne; różnica zaliczana do środków własnych jest pomniejszana o nierozliczone koszty akwizycji, wykazane w bilansie jako aktywa.

8. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, sposób kalkulacji współczynnika kwoty 50 % przyszłych zysków oraz współczynnika określającego maksymalną wysokość przyszłych zysków, które mogą być zaliczone do środków własnych, zakładu reasekuracji wykonującego działalność reasekuracyjną w zakresie reasekuracji, o którym mowa w art. 223y pkt 1, uwzględniając konieczność zapewnienia spójności i przejrzystości dokonywanych obliczeń.

9. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób ustalania środków własnych krajowych zakładów reasekuracji wchodzących w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej uwzględniając, aby w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej do środków własnych nie były zaliczane podwójnie, w sposób bezpośredni lub pośredni, te same aktywa.

Art. 223zx

Koszty związane z utworzeniem administracji zakładu reasekuracji mogą być finansowane jedynie ze środków pochodzących z funduszu organizacyjnego zakładu reasekuracji gromadzonych na wyodrębnionym rachunku bankowym.

Art. 223zy

1. Obliczenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w odniesieniu do działalności reasekuracyjnej w zakresie reasekuracji, o którym mowa w art. 223y pkt 1, mogą być dokonywane wyłącznie przez aktuarium.

2. Rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe w odniesieniu do działalności reasekuracyjnej w zakresie reasekuracji, o którym mowa w art. 223y pkt 2, ustalane metodami matematyki ubezpieczeniowej, aktuarium potwierdza opinią o ich prawidłowości. Opinia ta stanowi załącznik do sprawozdania finansowego.

Art. 223zz

1. Aktywa stanowiące pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zakład reasekuracji lokuje zgodnie z następującymi zasadami:

- 1) aktywa uwzględniają rodzaj działalności wykonywanej przez zakład reasekuracji, w szczególności charakter, kwotę i czas trwania zobowiązań z tytułu zawartych umów reasekuracji, w taki sposób, aby zapewnić wystarczalność, płynność, bezpieczeństwo, jakość, rentowność i dopasowanie aktywów;
- 2) aktywa stanowiące pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych powinny być zróżnicowane i odpowiednio rozproszone, tak aby umożliwiały właściwe reagowanie przez zakład reasekuracji na zmiany w otoczeniu gospodarczym, w szczególności na rozwój sytuacji na rynkach finansowych i rynkach nieruchomości lub wystąpienie zdarzeń katastroficznych;
- 3) zakład reasekuracji jest obowiązany oceniać wpływ nietypowych uwarunkowań rynkowych na jego aktywa oraz różnicować aktywa w taki sposób aby ograniczyć taki wpływ;
- 4) lokaty w aktywa, które nie są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym zakład reasekuracji utrzymuje na ostrożnym poziomie;
- 5) zakład reasekuracji może lokować aktywa w instrumenty pochodne, pod warunkiem że przyczyniają się one do zmniejszenia ryzyka inwestycyjnego lub ułatwiają sprawne zarządzanie portfelem. Ich wycena jest dokonywana na zasadzie ostrożnościowej, z uwzględnieniem cen instrumentów bazowych, i włączona do wyceny aktywów zakładu reasekuracji. Zakład reasekuracji unika również nadmiernej ekspozycji na ryzyko w stosunku do jednego kontrahenta oraz w stosunku do innych operacji pochodnych;
- 6) zakład reasekuracji różnicuje aktywa w sposób właściwy, tak aby uniknąć nadmiernego uzależnienia od jednego, określonego składnika aktywów, emitenta lub grupy przedsiębiorstw oraz nadmiernej akumulacji ryzyka w całym portfelu. Lokaty w aktywach wyemitowanych przez tego samego emitenta lub emitentów należących do tej samej grupy kapitałowej nie mogą narażać zakładu reasekuracji na nadmierną koncentrację ryzyka; zastrzeżenia te nie dotyczą papierów wartościowych emitowanych, gwarantowanych lub poręczonych przez Skarb Państwa albo organizacje międzynarodowe, których członkiem jest Rzeczpospolita Polska.

2. Nie stanowią aktywów na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych krajowego zakładu reasekuracji, podlegającego nadzorowi dodatkowemu, aktywa finansujące kapitały własne innych zakładów reasekuracji lub zakładów ubezpieczeń należących do tej samej ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.

3. Aktywa stanowiące pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych nie mogą przekraczać:

- 1) 30% wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto w lokatach, dokonywanych w walutach innych niż te, w których rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe są ustalane;

- 2) 30% wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w listach zastawnych, udziałach, akcjach niedopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym i innych papierach wartościowych o stałej lub zmiennej stopie dochodu;
- 3) 5% wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto w papierach wartościowych jednego emitenta;
- 4) 10% wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto w papierach wartościowych grupy emitentów powiązanych ze sobą;
- 5) ograniczenia, o których mowa w pkt. 2–4 nie dotyczą papierów wartościowych emitowanych, gwarantowanych lub poręczonych przez Skarb Państwa albo organizacje międzynarodowe, których członkiem jest Rzeczpospolita Polska.

Rozdział 8

Zadania aktuarusza

Art. 223zza

1. Do zadań aktuarusza należy:

- 1) ustalanie wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych;
- 2) kontrolowanie aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, zgodnie z art. 223ztc;
- 3) wyliczanie marginesu wypłacalności;
- 4) sporządzanie rocznego raportu o stanie portfela reasekuracji;
- 5) ustalanie wartości składników zaliczanych do środków własnych.

2. Aktuarusz niezwłocznie informuje zarząd zakładu reasekuracji o ujawnieniu podczas wykonywania zadań, o których mowa w ust. 1, faktów wskazujących na popełnienie przestępstwa lub naruszenie przepisów prawa.

3. Aktuarusz, w terminie 30 dni od dnia poinformowania zarządu zakładu reasekuracji o ujawnieniu faktów, o których mowa w ust. 2, informuje organ nadzoru o ujawnionych faktach oraz podjętych przez zakład reasekuracji działaniach w związku z ujawnieniem tych faktów.

4. Przepisy art. 159 ust. 4-7 stosuje się odpowiednio.

5. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji, które muszą być zawarte w rocznym raporcie o stanie portfela, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, uwzględniając konieczność zapewnienia organowi nadzoru pełnej informacji o stanie portfela zakładu reasekuracji.

Rozdział 9

Sprawozdawczość zakładu reasekuracji

Art. 223zzb

Do zakładów reasekuracji wykonujących działalność reasekuracyjną stosuje się odpowiednio przepisy art. 168 oraz art. 170-172.

Art. 223ztc

1. Zakład reasekuracji przedstawia organowi nadzoru roczne sprawozdanie finansowe, sporządzone zgodnie z przepisami o rachunkowości, w terminie 6 miesięcy od ostatniego dnia roku obrotowego.

2. Sprawozdanie finansowe zakładu reasekuracji wykonującego działalność w zakresie reasekuracji ubezpieczeń na życie, o których mowa w dziale I załącznika do ustawy, obok osób określonych w odrębnych ustawach, podpisuje również aktuarusz.

3. Do sprawozdania finansowego zakładu reasekuracji wykonującego działalność w zakresie reasekuracji ubezpieczeń majątkowych i pozostałych osobowych, o których mowa w dziale II załącznika do ustawy, w których rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe są ustalane metodami aktuarialnymi, dołącza się opinię aktuarusza o prawidłowości wykazanych w sprawozdaniu rezerw techniczno-ubezpieczeniowych ustalanych metodami aktuarialnymi.

3. Do sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, dołącza się roczny raport o stanie portfela reasekuracji, o którym mowa w art. 223zza ust. 1 pkt 4.

Art. 223zdd

1. Zakład reasekuracji przedstawia organowi nadzoru kwartalne i dodatkowe roczne sprawozdania finansowe i statystyczne.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określa, w drodze rozporządzenia, zakres, formę i sposób sporządzania sprawozdań, o których mowa w ust. 1, oraz terminy ich przedstawiania organowi nadzoru, uwzględniając wszystkie informacje mające wpływ na ocenę sytuacji finansowej zakładu reasekuracji.

Art. 223zze

Obowiązek, o którym mowa w art. 172, odnosi się również do okoliczności ujawnionych w ramach badania sprawozdań finansowych podmiotów blisko powiązanych z zakładem reasekuracji.

Art. 223zzf

1. Krajowy zakład reasekuracji podlegający dodatkowemu nadzorowi oraz główny oddział jest obowiązany do sporządzenia i przekazywania organowi nadzoru wraz ze sprawozdaniem, o którym mowa w art. 223zcc, rocznych sprawozdań dotyczących transakcji przeprowadzanych w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej w szczególności w zakresie:

- 1) pożyczek;
- 2) gwarancji oraz innych transakcji pozabilansowych;
- 3) środków stanowiących pokrycie marginesu wypłacalności;
- 4) lokat;
- 5) działalności reasekuracyjnej;
- 6) porozumień co do podziału kosztów.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres, formę i zasady sporządzania sprawozdań, o których mowa w ust. 1, uwzględniając wysokość i strukturę kapitału zakładowego, wysokość rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, prawidłowość polityki lokacyjnej, wysokość i pokrycie środkami własnymi marginesu wypłacalności oraz informacje mające wpływ na sytuację finansową zakładu reasekuracji.

3. Organ nadzoru, w przypadku stwierdzenia, że transakcje, o których mowa w ust. 1, zagrażają bądź mogą zagrozić wypłacalności zakładu reasekuracji, może podjąć środki określone w ustawie, w celu przywrócenia prawidłowych stosunków finansowych.

Rozdział 10

Łączenie się zakładów reasekuracji, przeniesienie portfela reasekuracji

Art. 223zzg

Do zakładów reasekuracji wykonujących działalność reasekuracyjną stosuje się odpowiednio przepisy art. 176, art. 177, art. 178 pkt 2, art. 179 ust. 1, ust. 2 pkt 1a i 2 oraz ust. 3, art. 180

ust. 1 pkt 2, ust. 2 i 3, z tym że użyte w art. 177 określenie „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych” oznacza „towarzystwo reasekuracji wzajemnej”.

Art. 223zzh

Plan połączenia zakładów reasekuracji, zawiera również rodzaj lub rodzaje reasekuracji, w zakresie których zakład reasekuracji przejmujący lub nowo zawiązany będzie wykonywać działalność.

Art. 223zzi

1. Zakład reasekuracji może zawrzeć z innym zakładem reasekuracji lub zakładem ubezpieczeń umowę o przeniesienie całości lub części umów reasekuracji, zwaną dalej „przeniesieniem portfela reasekuracji”.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1, wymaga zatwierdzenia przez organ nadzoru.

Art. 223zjj

1. Przeniesienie portfela reasekuracji może nastąpić pod warunkiem, że zakład reasekuracji lub zakład ubezpieczeń przejmujący portfel reasekuracji i zakład reasekuracji przekazujący portfel reasekuracji, po wykonaniu umowy będą posiadać:

- 1) środki własne w wysokości co najmniej marginesu wypłacalności oraz
- 2) aktywa na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.

2. Organ nadzoru może zwolnić zakład reasekuracji przekazujący lub zakład reasekuracji lub zakład ubezpieczeń przejmujący portfel reasekuracji od warunku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli umowa ma na celu ochronę interesów ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji, w sytuacji zagrożenia wypłacalności zakładu reasekuracji przekazującego portfel reasekuracji.

Art. 223zzk

1. Wniosek o zatwierdzenie przeniesienia portfela reasekuracji składają wspólnie zainteresowane zakłady reasekuracji albo zakład reasekuracji i zakład ubezpieczeń.

2. Wniosek o zatwierdzenie przeniesienia portfela reasekuracji określa:

- 1) nazwy i siedziby zakładu reasekuracji przekazującego i zakładu reasekuracji lub zakładu ubezpieczeń przejmującego portfel reasekuracji;
- 2) wykaz przenoszonych umów reasekuracji;
- 3) wykaz rezerw techniczno-ubezpieczeniowych ustalonych dla przenoszonych umów reasekuracji;
- 4) wykaz aktywów przenoszonych wraz z umowami reasekuracji.

3. Do wniosku o zatwierdzenie przeniesienia portfela reasekuracji należy dołączyć:

- 1) umowę o przeniesienie portfela reasekuracji;
- 2) dowód posiadania środków własnych w wysokości marginesu wypłacalności zakładu reasekuracji przekazującego i zakładu reasekuracji lub zakładu ubezpieczeń przejmującego portfel reasekuracji lub wniosek o zwolnienie od warunku określonego w art. 223zjj ust. 1 pkt 1;
- 3) dowód posiadania aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych przez zakład reasekuracji przekazujący oraz zakład reasekuracji lub zakład ubezpieczeń przejmujący portfel reasekuracji lub wniosek o zwolnienie od warunku określonego w art. 223zjj ust. 1 pkt 2.

Art. 223zzl

Organ nadzoru zatwierdza, w drodze decyzji, przeniesienie portfela reasekuracji, jeżeli są spełnione następujące warunki:

- 1) został złożony wniosek spełniający warunki określone w art. 223zzk;
- 2) zakład reasekuracji przekazujący oraz zakład reasekuracji lub zakład ubezpieczeń przejmujący portfel reasekuracji spełniają warunki określone w art. 223zzj;
- 3) interesy ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji są należycie zabezpieczone.

Art. 223zzm

1. Wraz z przeniesieniem portfela reasekuracji następuje przeniesienie aktywów zakładu reasekuracji przekazującego do zakładu reasekuracji lub zakładu ubezpieczeń przejmującego, w wysokości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych ustalonej dla przenoszonego portfela reasekuracji.

2. W przypadku uzasadnionym ochroną interesów ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji, organ nadzoru może, na wniosek zainteresowanego zakładu reasekuracji lub zakładu ubezpieczeń, określić wartość aktywów przenoszonych wraz z portfelem reasekuracji lub wyrazić zgodę na przeniesienie portfela reasekuracji bez przekazania środków finansowych.

Rozdział 11

Postępowanie naprawcze i likwidacja zakładów reasekuracji

Art. 223zzn

Do zakładów reasekuracji wykonujących działalność reasekuracyjną stosuje się odpowiednio przepisy art. 187 ust. 1-4, 6-8, 8b, 8c i 9, art. 188 ust. 1-6, 8 i 9, art. 189, art. 190, art. 191 pkt 4-7, art. 192-195 oraz 197, art. 198, art. 199 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, z tym że użyte w:

- 1) art. 187 ust. 7 i 8, art. 189 ust. 2 i 10 oraz art. 192 ust. 3 określenie „interesy ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia” oznacza „interesy ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji”;
- 2) art. 188 ust. 5 oraz art. 189 ust. 2 określenie „interesy zakładu ubezpieczeń, ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia” oznacza „interesy zakładu reasekuracji lub cedentów lub ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych, uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji”;
- 3) art. 193 ust. 1 pkt 5 określenie „umów ubezpieczenia” oznacza „umowy reasekuracji”.

Art. 223zzo

Program naprawczy, o którym mowa w art. 187 ust. 8, powinien zawierać co najmniej informacje:

- 1) o których mowa w art. 223x ust. 2, oraz;
 - 2) dotyczące ogólnych założeń polityki retrocesyjnej
- sporządzone na okres kolejnych 3 lat obrotowych działalności zakładu reasekuracji.

Art. 223zzp

Funkcję kuratora może pełnić osoba fizyczna legitymująca się co najmniej 10-letnim doświadczeniem zawodowym w zakresie organizacji i zasad działalności zakładu reasekuracji

lub zakładu ubezpieczeń wykonującego również działalność reasekuracyjną. Kuratorem może być również osoba prawna, w której co najmniej połowa członków organu zarządzającego spełnia warunek określony w zdaniu poprzedzającym.

Art. 223zzq

Informacja o likwidacji zakładu reasekuracji podlega wpisowi do właściwych rejestrów państw członkowskich Unii Europejskiej, w których zakład reasekuracji wykonuje działalność, zgodnie z przepisami rozdziału 6.

Art. 223zzr

W przypadku likwidacji zakładu reasekuracji, zobowiązania wynikające z umów reasekuracji zawartych przez oddział zakładu lub w ramach swobody świadczenia usług są wypełniane w ten sam sposób, jak zobowiązania wynikające z innych umów reasekuracji zakładu.

Art. 223zsz

Do likwidacji towarzystw reasekuracji wzajemnej stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu spółek handlowych.

Rozdział 12

Zasady sprawowania nadzoru ubezpieczeniowego

Art. 223zst

Do zakładów reasekuracji wykonujących działalność reasekuracyjną stosuje się odpowiednio przepisy art. 205 ust. 2, art. 206, art. 207 ust. 2, art. 209, art. 211-213 oraz art. 214 ust. 1, z tym że użyte w:

- 1) art. 209 ust. 1 pkt 3 określenie „interesy ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia” oznacza „interesy cedentów oraz ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji”;
- 2) art. 212 ust. 1 określenie „umów ubezpieczenia” oznacza „umowy reasekuracji”.

Art. 223zsu

Organ nadzoru sprawuje nadzór nad krajowym zakładem reasekuracji wykonującym działalność reasekuracyjną, w tym w formie oddziału lub w ramach swobody świadczenia usług na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem art. 11.

Art. 223zsw

Nadzór nad zakładem reasekuracji polega w szczególności na:

- 1) ochronie interesów cedentów oraz ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji, w tym na zapewnieniu przestrzegania przez zakład reasekuracji przepisów prawa dotyczących gospodarki finansowej, w zakresie:
 - a) wymogów dotyczących wypłacalności;
 - b) zasad tworzenia i wysokości rezerw techniczno – ubezpieczeniowych;
 - c) prawidłowości pokrywania rezerw techniczno – ubezpieczeniowych aktywami.
- 2) wydawaniu zezwoleń na wykonywanie działalności reasekuracyjnej.

Art. 223zzx

W przeprowadzonej przez organ nadzoru kontroli, o której mowa w art. 223zzza, oddziału krajowego zakładu reasekuracji może uczestniczyć właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym krajowy zakład reasekuracji wykonuje działalność przez oddział, jeżeli organ ten złoży taki wniosek.

Art. 223zzy

Organ nadzoru może żądać od zakładu reasekuracji dokumentów oraz informacji i wyjaśnień dotyczących działalności zakładu reasekuracji i jego gospodarki finansowej, w zakresie niezbędnym dla wykonywania zadań z zakresu nadzoru.

Art. 223zzz

1. Organ nadzoru może żądać od podmiotu innego niż zakład reasekuracji, wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej i mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, informacji, wyjaśnień lub danych niezbędnych dla sprawowania nadzoru dodatkowego.

2. W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w ust. 1, nie przekaze w wyznaczonym terminie wymaganych informacji, wyjaśnień lub danych, organ nadzoru może podjąć w stosunku do takiego podmiotu środki określone w art. 212 ust. 1, przy czym górna granica wysokości kary pieniężnej nakładanej na ten podmiot nie może przekroczyć 10.000.000 zł.

Art. 223zzza

1. Organ nadzoru może przeprowadzać, w każdym czasie, kontrolę działalności i stanu majątkowego zakładu reasekuracji.

2. Kontrola działalności i stanu majątkowego zakładu reasekuracji jest przeprowadzana przez upoważnionych przez organ nadzoru pracowników urzędu obsługującego organ nadzoru tworzących zespół inspekcyjny.

3. Pracownicy, o których mowa w ust. 2, w zakresie ustalonym w upoważnieniu organu nadzoru, mają prawo do:

- 1) wstępu do wszystkich pomieszczeń kontrolowanego zakładu reasekuracji;
- 2) swobodnego dostępu do oddzielnego pomieszczenia biurowego i środków łączności;
- 3) wglądu do wszelkich dokumentów kontrolowanego zakładu reasekuracji oraz żądania sporządzenia kopii, odpisów i wyciągów z tych dokumentów;
- 4) wglądu do danych zawartych w systemie informatycznym kontrolowanego zakładu reasekuracji oraz żądania sporządzenia kopii lub wyciągów z tych danych, w tym w formie elektronicznej;
- 5) żądania wyjaśnień ustnych lub pisemnych od osób pozostających w stosunku pracy, zlecenia lub innym stosunku prawnym o podobnym charakterze z zakładem reasekuracji, w tym w formie elektronicznej;
- 6) żądania sporządzenia niezbędnych danych, w tym w formie elektronicznej;
- 7) zabezpieczenia dokumentów i innych dowodów.

4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, zakres i tryb przeprowadzania kontroli działalności i stanu majątkowego zakładu reasekuracji, uwzględniając konieczność zapewnienia skutecznej kontroli.

Art. 223zzzb

1. Organ nadzoru może przeprowadzić, w każdym czasie, kontrolę podmiotów, o których mowa w art. 223zzz, w zakresie rzetelności informacji, wyjaśnień lub danych przekazanych w trybie art. 223zzz.

2. Do kontroli przeprowadzanej na podstawie ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy art. 223zzza ust. 2 i 3 oraz przepisy wydane na podstawie art. 223zzza ust. 4.

3. W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w ust. 1, utrudnia lub uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, organ nadzoru może podjąć w stosunku do takiego podmiotu środki określone w art. 212 ust. 1, przy czym górna granica wysokości kary pieniężnej nakładanej na ten podmiot nie może przekroczyć 10.000.000 zł.

Art. 223zzzc

1. Członkowie organu nadzoru, pracownicy urzędu obsługującego organ nadzoru, oraz osoby wykonujące pracę w urzędzie obsługującym organ nadzoru na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów cywilnoprawnych, a także osoby posiadające od organu nadzoru umocowanie do wykonywania obowiązków wynikających z prowadzonego postępowania naprawczego lub likwidacyjnego, są obowiązani do nieujawniania osobom nieupoważnionym informacji, z którymi zapoznali się w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z ustawy, z wyjątkiem informacji uniemożliwiających rozpoznanie pojedynczego zakładu reasekuracji.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, trwa również odpowiednio po ustaniu członkostwa w organie nadzoru, rozwiązaniu stosunku pracy w urzędzie obsługującym organ nadzoru, rozwiązaniu umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innej umowy cywilnoprawnej, a także wykonaniu obowiązków wynikających z prowadzonego postępowania naprawczego lub likwidacyjnego.

3. Nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, o której mowa w ust. 1, złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz udzielanie informacji w przypadkach określonych w ustawach.”;

38) wyrazy „Rozdział 15” zastępuje się wyrazami „Dział IV”;

39) po art. 224 dodaje się art. 224a w brzmieniu:

„Art. 224a. 1. Kto biorąc udział w czynnościach mających na celu powstanie zakładu reasekuracji albo będąc członkiem zarządu lub rady nadzorczej zakładu reasekuracji lub likwidatorem działa na szkodę zakładu reasekuracji, podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 5.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu osoby prawnej.”;

40) w art. 225 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto bez wymaganego zezwolenia wykonuje czynności ubezpieczeniowe lub działalność reasekuracyjną,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

41) po art. 226 dodaje się art. 226a w brzmieniu:

„Art. 226a. 1. Kto nie będąc uprawnionym przez zakład reasekuracji zawiera w jego imieniu umowy reasekuracji,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu osoby prawnej.”;

42) w art. 227 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto przy wykonywaniu obowiązków określonych w ustawie ogłasza dane nieprawdziwe albo przedstawia je organowi zakładu ubezpieczeń, organowi zakładu reasekuracji, władzom państwowym lub osobie powołanej do rewizji,
podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

43) art. 228 otrzymuje brzmienie:

„Art. 228. Kto będąc członkiem zarządu lub rady nadzorczej zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji podaje organowi nadzoru informacje niezgodne ze stanem faktycznym albo w inny sposób wprowadza w błąd ten organ,
podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.”;

44) po art. 229 dodaje się art.229a w brzmieniu:

„Art. 229a. Kto będąc członkiem zarządu zakładu reasekuracji albo likwidatorem, nie zgłasza wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu reasekuracji pomimo powstania warunków uzasadniających według przepisów upadłość zakładu reasekuracji,
podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.”;

45) w art. 230 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto wykonując działalność gospodarczą, nie będąc zakładem ubezpieczeń albo zakładem reasekuracji, używa w nazwie albo do określenia wykonywanej działalności lub w reklamie wyrazów wskazujących na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej,
podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

46) art. 231 otrzymuje brzmienie:

„Art. 231. Dyrektor głównego oddziału, który nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 123 ust. 4 albo 223zm ust. 1,
podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.”;

47) w art. 232 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto będąc obowiązany do zachowania tajemnicy, o której mowa w art. 19 ust. 1 lub art. 223zzzc, ujawnia ją lub wykorzystuje,
podlega grzywnie lub karze pozbawienia wolności do lat 3.

48) wyrazy „Rozdział 16” zastępuje się wyrazami „Dział V”;

49) wyrazy „Rozdział 17” zastępuje się wyrazami „Dział VI”.

Art. 2

W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4a w pkt 12 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 13 w brzmieniu:

„13) ubezpieczycielu – rozumie się przez to zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji prowadzący działalność na podstawie przepisów o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.”;

2) w art. 15 w ust. 1b pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wpłaty z tytułu, określonego w przepisach o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, nadzoru nad działalnością ubezpieczycieli.;

3) w art. 16 ust 1 pkt 59 otrzymuje brzmienie:

„59) składek opłaconych przez pracodawcę z tytułu zawartych lub odnowionych umów ubezpieczenia na rzecz pracowników, z wyjątkiem umów dotyczących ryzyka grup 1, 3 i 5 działu I oraz grup 1 i 2 działu II wymienionych w załączniku do ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151) jeżeli uprawnionym do otrzymania świadczenia nie jest pracodawca i umowa ubezpieczenia w okresie pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym ją zawarto lub odnowiono, wyklucza:

- a) wypłatę kwoty stanowiącej wartość odstąpienia od umowy,
- b) możliwość zaciągania zobowiązań pod zastaw praw wynikających z umowy,
- c) wypłatę z tytułu dożycia wieku oznaczonego w umowie.”.

Art. 3

W ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) jednostek organizacyjnych działających na podstawie Prawa bankowego, przepisów o obrocie papierami wartościowymi, przepisów o funduszach inwestycyjnych, przepisów o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej lub przepisów o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, bez względu na wielkość przychodów,”;

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 60, poz. 700 i 703, Nr 86, poz. 958, Nr 103, poz. 1100, Nr 117, poz. 1228 i Nr 122, poz. 1315 i 1324, z 2001 r. Nr 106, poz. 1150, Nr 110, poz. 1190 i Nr 125, poz. 1363, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 93, poz. 820, Nr 141, poz. 1179, Nr 169, poz. 1384, Nr 199, poz. 1672, Nr 200, poz. 1684 i Nr 230, poz. 1922, z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 96, poz. 874, Nr 137, poz. 1302, Nr 180, poz. 1759, Nr 202, poz. 1957, Nr 217, poz. 2124 i Nr 223, poz. 2218, z 2004 r. Nr 6, poz. 39, Nr 29, poz. 257, Nr 54, poz. 535, Nr 93, poz. 894, Nr 121, poz. 1262, Nr 123, poz. 1291, Nr 146, poz. 1546, Nr 171, poz. 1800, Nr 210, poz. 2135 i Nr 254, poz. 2533, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 57, poz. 491, Nr 78, poz. 684, Nr 143, poz. 1199, Nr 155, poz. 1298, Nr 169, poz. 1419 i 1420, Nr 179, poz. 1484, Nr 180, poz. 1495 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 94, poz. 651, Nr 107, poz. 723, Nr 136, poz. 970, Nr 157, poz. 1119, Nr 183, poz. 1353, Nr 217, poz. 1589 i Nr 251, poz. 1847 oraz z 2007 r. Nr 165, poz. 1169, Nr 171, poz. 1208 i Nr 176, poz. 1238.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535, Nr 124, poz. 1152, Nr 139, poz. 1324 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 145, poz. 1535, Nr 146, poz. 1546 i Nr 213, poz. 2155, z 2005 r. Nr 10, poz. 66, Nr 184, poz. 1539 i Nr 267, poz. 2252 oraz z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 i Nr 208 poz. 1540.

2) w art. 3 w ust. 1 dodaje się pkt 3b w brzmieniu:

„3b) zakładzie reasekuracji - rozumie przez to jednostkę prowadzącą działalność reasekuracyjną na podstawie przepisów o działalności reasekuracyjnej.”;

3) w art. 3 w ust. 1 pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) inwestycjach - rozumie się przez to aktywa nabyte w celu osiągnięcia korzyści ekonomicznych wynikających z przyrostu wartości tych aktywów, uzyskania z nich przychodów w formie odsetek, dywidend (udziałów w zyskach) lub innych pożytków, w tym również z transakcji handlowej, a w szczególności aktywa finansowe oraz te nieruchomości i wartości niematerialne i prawne, które nie są użytkowane przez jednostkę, lecz zostały nabyte w celu osiągnięcia tych korzyści. W przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji przez inwestycje rozumie się lokaty.”;

4) w art. 30 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Powstałe na dzień wyceny różnice kursowe od inwestycji stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zakłady ubezpieczeń na życie oraz zakłady reasekuracji, prowadzące działalność reasekuracyjną w zakresie reasekuracji ubezpieczeń na życie zaliczają do przychodów lub kosztów działalności lokacyjnej i wykazują w technicznym rachunku ubezpieczeń na życie.”;

5) w art. 30 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Powstałe na dzień wyceny różnice kursowe od inwestycji stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w części dotyczącej lokat środków skapitalizowanej wartości rent i rezerwy na premie oraz rabaty dla ubezpieczonych zakłady ubezpieczeń majątkowych i osobowych oraz zakłady reasekuracji prowadzące działalność reasekuracyjną w zakresie reasekuracji ubezpieczeń majątkowych i osobowych zaliczają do przychodów lub kosztów działalności lokacyjnej i wykazują w technicznym rachunku ubezpieczeń majątkowych i osobowych.”;

6) w art. 36 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Kapitał zakładowy spółek kapitałowych, towarzystw ubezpieczeń wzajemnych, towarzystw reasekuracji wzajemnej, fundusz udziałowy spółdzielni wykazuje się w wysokości określonej w umowie lub statucie i wpisanej w rejestrze sądowym. Zadeklarowane, lecz niewniesione wkłady kapitałowe ujmuje się jako należne wkłady na poczet kapitału.”;

7) w art. 36 w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, towarzystwach ubezpieczeń wzajemnych i towarzystwach reasekuracji wzajemnej - o udziały własne.”;

8) w art. 38 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji zaliczają do kosztów operacyjnych zmiany stanu rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, które powinny zapewnić pełne pokrycie bieżących i przyszłych zobowiązań, jakie mogą wynikać z umów ubezpieczeniowych i umów reasekuracyjnych.”;

9) w art. 42 w ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. W jednostkach innych niż banki, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji na wynik finansowy netto składają się:”;

10) w art. 44 w ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. W zakładach ubezpieczeń i zakładach reasekuracji na wynik finansowy netto składają się:”;

11) w art. 44 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zakład ubezpieczeń prowadzący działalność ubezpieczeniową w dziale ubezpieczeń na życie oraz zakład reasekuracji prowadzący działalność reasekuracyjną w zakresie reasekuracji ubezpieczeń na życie inwestują łącznie środki własne i środki stanowiące pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych”;

12) w art. 46 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Bilans powinien zawierać informacje w zakresie ustalonym:

- 1) dla jednostek innych niż banki, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji - w załączniku nr 1 do ustawy,
- 2) dla banków - w załączniku nr 2 do ustawy,
- 3) dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji - w załączniku nr 3 do ustawy.”;

13) w art. 47 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Rachunek zysków i strat powinien zawierać informacje w zakresie ustalonym:

- 1) dla jednostek innych niż banki, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji - w załączniku nr 1 do ustawy, w wariantcie kalkulacyjnym albo porównawczym, zależnie od wyboru dokonanego przez kierownika jednostki,
- 2) dla banków - w załączniku nr 2 do ustawy,
- 3) dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji - w załączniku nr 3 do ustawy.”;

14) w art. 48 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zakres informacji dodatkowej, sporządzanej przez jednostki inne niż banki, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, określa załącznik nr 1 do ustawy.”;

15) w art. 48a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 48a. 1. Zestawienie zmian w kapitale (funduszu) własnym obejmuje informacje o zmianach poszczególnych składników kapitału (funduszu) własnego za bieżący i poprzedni rok obrotowy określone:

- 1) dla jednostek innych niż banki, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji – w załączniku nr 1 do ustawy,
- 2) dla banków - w załączniku nr 2 do ustawy,
- 3) dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji - w załączniku nr 3 do ustawy.”;

16) w art. 48b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rachunek przepływów pieniężnych sporządzony metodą bezpośrednią albo pośrednią, zależnie od wyboru dokonanego przez kierownika jednostki, wykazuje dane za bieżący i poprzedni rok obrotowy, obejmując informacje w zakresie ustalonym:

- 1) dla jednostek innych niż banki, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji - w załączniku nr 1 do ustawy,
- 2) dla banków - w załączniku nr 2 do ustawy,
- 3) dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji - w załączniku nr 3 do ustawy.”;

17) w art. 49 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku spółek kapitałowych, spółek komandytowo-akcyjnych, товариств ubezpieczeń wzajemnych, товариств reasekuracji wzajemnej, spółdzielni, przedsiębiorstw państwowych, kierownik jednostki sporządza, wraz z rocznym sprawozdaniem finansowym, sprawozdanie z działalności jednostki.”;

18) w art. 50 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do banków, zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.”;

19) w art. 64 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) banków, zakładów ubezpieczeń oraz zakładów reasekuracji,”;

20) w art. 64a w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji oraz ”;

21) w art. 65 w ust. 5 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) stwierdzenie utworzenia przez zakład reasekuracji rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w wysokości zapewniającej pełne wywiązanie się z bieżących i przyszłych zobowiązań, wynikających z zawartych umów reasekuracji, oraz zabezpieczenie tych rezerw lokatami, zgodnie z przepisami o działalności reasekuracyjnej, a także prawidłowości wyliczenia marginesu wypłacalności i posiadania finansowego pokrycia tego marginesu,”;

22) art. 68 otrzymuje brzmienie

„Art. 68. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, товариства ubezpieczeń wzajemnych, товариства reasekuracji wzajemnej, spółki akcyjne oraz spółdzielnie są obowiązane do udostępnienia wspólnikom, akcjonariuszom lub członkom rocznego sprawozdania finansowego i sprawozdania z działalności jednostki, a jeżeli sprawozdanie finansowe podlega obowiązkowi badania - także opinii wraz z raportem biegłego rewidenta - najpóźniej na 15 dni przed zgromadzeniem wspólników, walnym zgromadzeniem akcjonariuszy lub walnym zgromadzeniem członków albo przedstawicieli członków spółdzielni. Spółka akcyjna udostępnia ponadto

akcjonariuszom sprawozdanie rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej albo organu administrującego.”;

23) w art. 81 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) szczegółowe zasady sporządzania przez jednostki inne niż banki, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji skonsolidowanych sprawozdań finansowych grup kapitałowych , w tym zakres informacji wykazywanych w tych sprawozdaniach oraz w sprawozdaniach z działalności.”;

24) w art. 81 w ust. 2 pkt 6 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) szczególne zasady rachunkowości zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, w tym również tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych oraz zakres informacji wykazywanych w informacji dodatkowej, zasady sporządzania skonsolidowanych sprawozdań finansowych grup kapitałowych, w tym zakres informacji wykazywanych w skonsolidowanych sprawozdaniach finansowych grup kapitałowych oraz w sprawozdaniach z działalności.”;

23) w art. 83 ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego - dla zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji lub funduszy emerytalnych.”;

26) w załączniku nr 1 tytuł otrzymuje brzmienie:

„Zakres informacji wykazywanych w sprawozdaniu finansowym, o którym mowa w art. 45 ustawy, dla innych jednostek niż banki, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji”;

27) w załączniku nr 3 tytuł otrzymuje brzmienie:

„Zakres informacji wykazywanych w sprawozdaniu finansowym, o którym mowa w art. 45 ustawy, dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji”.

Art. 4

W ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 36:

a) po pkt 12 dodaje się pkt 12a w brzmieniu:

„12a) towarzystw reasekuracji wzajemnej.”;

b) w pkt 15 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 16 w brzmieniu:

„16) głównych oddziałów zagranicznych zakładów reasekuracji.”;

2) w art. 38:

a) po pkt 13 dodaje się pkt 13a w brzmieniu:

„13a) w przypadku towarzystwa reasekuracji wzajemnej – oznaczenie zakresu wykonywanej działalności reasekuracyjnej, wysokość kapitału zakładowego i zapasowego, wzmiankę o częściowym ograniczeniu lub cofnięciu zezwolenia na prowadzenie towarzystwa;”;

b) w pkt 15 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 16 w brzmieniu:

„16) w przypadku głównych oddziałów zagranicznych zakładów reasekuracji:

- a) oznaczenie zagranicznego zakładu reasekuracji wraz z określeniem jego formy organizacyjno-prawnej,
- b) siedzibę i adres zagranicznego zakładu reasekuracji,
- c) jeżeli zagraniczny zakład reasekuracji istnieje lub wykonuje działalność na podstawie wpisu do rejestru - rejestr, w którym wpisany jest zagraniczny zakład reasekuracji, wraz z numerem wpisu do rejestru oraz określeniem organu prowadzącego rejestr i przechowującego akta,
- d) jeżeli zagraniczny zakład reasekuracji nie podlega prawu jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym - określenie prawa państwa właściwego dla zagranicznego zakładu reasekuracji.”;

3) w art. 39:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) oznaczenie organu uprawnionego do reprezentowania podmiotu oraz osób wchodzących w jego skład, ze wskazaniem sposobu reprezentacji, a w przypadku gdy w spółkach osobowych nie ma takiego organu - wskazanie współników uprawnionych do reprezentowania spółki, a także sposobu reprezentacji; w przypadku oddziałów przedsiębiorców zagranicznych, głównych oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń oraz głównych oddziałów zagranicznych zakładów reasekuracji dane te podlegają ujawnieniu co do przedsiębiorców zagranicznych, zagranicznych zakładów ubezpieczeń i zagranicznych zakładów reasekuracji, odpowiednio z uwzględnieniem odmienności struktury ich organów;”;

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) oznaczenie organów nadzoru wraz z ich składem osobowym; w przypadku oddziałów przedsiębiorców zagranicznych, głównych oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń oraz głównych oddziałów zagranicznych zakładów reasekuracji dane te podlegają ujawnieniu co do przedsiębiorców zagranicznych, zagranicznych zakładów ubezpieczeń i zagranicznych zakładów reasekuracji, odpowiednio z uwzględnieniem odmienności struktury ich organów;”;

c) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) oznaczenie osoby upoważnionej przez przedsiębiorcę zagranicznego do reprezentowania go w oddziale; dyrektora i zastępców dyrektora głównego oddziału zagranicznego zakładu ubezpieczeń oraz osoby upoważnionej do reprezentacji zagranicznego zakładu ubezpieczeń w zakresie działalności głównego oddziału; dyrektora i zastępców dyrektora głównego oddziału zagranicznego zakładu reasekuracji oraz osoby upoważnionej do reprezentacji

zagranicznego zakładu reasekuracji w zakresie działalności głównego oddziału; oznaczenie pełnomocnika uprawnionego do działania w imieniu przedsiębiorcy zagranicznego w zakresie przedsiębiorstwa zagranicznego wraz z zakresem jego umocowania;

4) w art. 40 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przedmiot działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD), z tym że w przypadku oddziałów przedsiębiorców zagranicznych, głównych oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń oraz głównych oddziałów zagranicznych zakładów reasekuracji określa się przedmiot działalności oddziału;”;

5) w art. 44 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku oddziałów przedsiębiorców zagranicznych, głównych oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń oraz głównych oddziałów zagranicznych zakładów reasekuracji działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dane, o których mowa w ust. 1, zamieszcza się co do oddziałów i odpowiednio przedsiębiorców zagranicznych, zagranicznych zakładów ubezpieczeń lub zagranicznych zakładów reasekuracji.”.

Art. 5

W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 1 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) holding finansowy - grupę podmiotów, w której pierwotnym podmiotem dominującym jest instytucja finansowa, która nie jest dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719), zwanej dalej "ustawą o nadzorze uzupełniającym", a w skład grupy wchodzi wyłącznie lub w większości banki, instytucje kredytowe lub instytucje finansowe, przy czym przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank krajowy, bank zagraniczny lub instytucja kredytowa;”;

2) w art. 13 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do banku, którego założycielem jest Skarb Państwa, bank krajowy, instytucja kredytowa, bank zagraniczny, krajowy lub zagraniczny zakład ubezpieczeń, krajowy lub zagraniczny zakład reasekuracji lub międzynarodowa instytucja finansowa.”;

3) w art. 127 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

⁶⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 85, poz. 727, Nr 167, poz. 1398 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 157, poz. 1119, Nr 190, poz. 1401 i Nr 245, poz. 1775 oraz z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 112, poz. 769.

„6. Na wniosek banku realizującego program postępowania naprawczego lub banku przejmującego bank zagrożony upadłością lub likwidacją, Komisja Nadzoru Finansowego może wydać zgodę na nieuwzględnianie w pomniejszeniach funduszy podstawowych lub uzupełniających, dla celów wyznaczania limitów, o których mowa w art. 71 ust. 1 i 2, części lub całości zaangażowania kapitałowego banku w instytucje finansowe, instytucje kredytowe, banki, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, wyrażonego w postaci:

- 1) posiadanych akcji lub udziałów,
- 2) kwot zakwalifikowanych do zobowiązań podporządkowanych,
- 3) innego zaangażowania kapitałowego w składniki zaliczane do funduszy własnych lub kapitałów tych podmiotów, w tym dopłaty na rzecz spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, według wartości bilansowej.”;

4) w art. 140a. ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przed wydaniem zezwolenia na utworzenie banku krajowego lub zezwolenia, o którym mowa w art. 25, Komisja Nadzoru Finansowego zasięga opinii właściwych władz nadzorczych państwa członkowskiego, gdy bank ten będzie:

- 1) podmiotem zależnym od:
 - a) instytucji kredytowej,
 - b) podmiotu dominującego wobec instytucji kredytowej,
 - c) zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim,
 - d) podmiotu dominującego wobec zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim,
- 2) kontrolowany przez te same osoby fizyczne lub prawne, które kontrolują instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub firmę inwestycyjną, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim.”;

Art. 6

W ustawie z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1505, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) instytucji obowiązanej - rozumie się przez to banki, Narodowy Bank Polski - w zakresie, w jakim prowadzi rachunki bankowe dla osób prawnych, sprzedaż numizmatów, skup złota i wymianę zniszczonych środków płatniczych na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2005 r. Nr 1, poz. 2 i Nr 167, poz. 1398), oddziały banków zagranicznych, instytucje

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 62, poz. 577, Nr 96, poz. 959 i Nr 116, poz. 1203, z 2005 r. Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 157, poz. 1119.

pieniądza elektronicznego, oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego oraz agentów rozliczeniowych, prowadzących działalność na podstawie ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385 oraz z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959), firmy inwestycyjne i banki powiernicze w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. Nr 183, poz. 1538) oraz podmioty, o których mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, zagraniczne osoby prawne prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską w zakresie obrotu towarami giełdowymi i towarowe domy maklerskie w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2005 r. Nr 121, poz. 1019 i Nr 183, poz. 1537 i 1538) oraz spółki handlowe, o których mowa w art. 50a ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. w zakresie - w jakim prowadzi rachunki papierów wartościowych, podmioty prowadzące działalność w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach oraz gier na automatach o niskich wygranych, zakłady ubezpieczeń, główne oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń, zakłady reasekuracji, główne oddziały zagranicznych zakładów reasekuracji, fundusze inwestycyjne, towarzystwa funduszy inwestycyjnych, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, państwowe przedsiębiorstwo użyteczności publicznej Poczta Polska, notariuszy w zakresie czynności notarialnych dotyczących obrotu wartościami majątkowymi, adwokatów wykonujących zawód, radców prawnych wykonujących zawód poza stosunkiem pracy, prawników zagranicznych świadczących pomoc prawną poza stosunkiem pracy, biegłych rewidentów wykonujących zawód, doradców podatkowych wykonujących zawód, podmioty prowadzące działalność kantorową, przedsiębiorców prowadzących: domy aukcyjne, antykwiariaty, działalność leasingową lub factoringową, działalność w zakresie: obrotu metalami lub kamieniami szlachetnymi i półszlachetnymi, sprzedaży komisowej, udzielania pożyczek pod zastaw (lombardy) lub pośrednictwa w obrocie nieruchomościami oraz fundacje.”;

2) w art. 21 w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Komisja Nadzoru Finansowego w stosunku do banków i oddziałów banków zagranicznych, zakładów ubezpieczeń i głównych oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i głównych oddziałów zagranicznych zakładów reasekuracji oraz w stosunku do firm inwestycyjnych i banków powierniczych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz podmiotów, o których mowa w art. 71 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, zagranicznych osób prawnych prowadzących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską w zakresie obrotu towarami giełdowymi, towarowych domów maklerskich w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, jak również w stosunku do funduszy inwestycyjnych, towarzystw funduszy inwestycyjnych i Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A.”;

3) w art. 33 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego lub osób przez niego upoważnionych - wyłącznie w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru bankowego, w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru nad działalnością

ubezpieczeniową i działalnością reasekuracyjną oraz w stosunku do firm inwestycyjnych i banków powierniczych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz podmiotów, o których mowa w art. 71 ust. 1 tej ustawy, zagranicznych osób prawnych prowadzących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską w zakresie obrotu towarami giełdowymi, towarowych domów maklerskich w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych oraz w stosunku do funduszy inwestycyjnych, towarzystw funduszy inwestycyjnych i Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A.;"

Art. 7

W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych (Dz. U. Nr 124, poz. 1153, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie :

„1) ubezpieczeniowa i reasekuracyjna, o której mowa w przepisach o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nadzorowi podlegają podmioty prowadzące działalność w zakresie, o którym mowa w ust. 1, w szczególności zakłady ubezpieczeń, zakłady reasekuracji, pośrednicy ubezpieczeniowi, fundusze emerytalne i towarzystwa emerytalne, zwane dalej "podmiotami nadzorowanymi. ”;

2) w art. 14 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji do wysokości 0,14 % zbioru składek brutto;”;

3) w art.17:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Komisja może występować do organów nadzorujących działalność instytucji finansowych państw członkowskich Unii Europejskiej o udostępnienie informacji potrzebnych do wykonywania zadań z zakresu nadzoru.

2b. Informacje uzyskane w trybie, o którym mowa w ust. 2a, Komisja może:

- 1) wykorzystać wyłącznie na potrzeby wykonywania zadań z zakresu nadzoru;
- 2) przekazać poza Komisję wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody organu, który je udostępnił i w zakresie udzielonej zgody.”

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 170, poz. 1651, z 2004 r. Nr 93, poz. 891 i Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 48, poz. 447, Nr 83, poz. 719, Nr 143, poz. 1204 i Nr 163, poz. 1362, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1832 oraz z 2007 r. Nr 82, poz. 557 i Nr 171, poz. 1206.

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja może udzielać zagranicznym organom państw członkowskich Unii Europejskiej informacji posiadanych w związku z wykonywaniem zadań z zakresu nadzoru nad działalnością zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w zakresie związanym z wykonywaniem zadań z zakresu nadzoru uzupełniającego, o którym mowa w ustawie z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719).”.

Art. 8

W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.⁹⁾) w art. 61 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

2. Komisja, przed udzieleniem zezwolenia na wykonywanie działalności przez towarzystwo, zasięga opinii właściwego organu państwa członkowskiego, jeżeli towarzystwo jest:

- 1) spółką zależną od innej spółki zarządzającej, firmy inwestycyjnej, instytucji kredytowej, podmiotu prowadzącego działalność ubezpieczeniową na podstawie zezwolenia w państwie członkowskim lub podmiotu prowadzącego działalność reasekuracyjną na podstawie zezwolenia w państwie członkowskim;
- 2) spółką zależną od podmiotu dominującego wobec innej spółki zarządzającej, firmy inwestycyjnej, instytucji kredytowej, podmiotu prowadzącego działalność ubezpieczeniową posiadającego zezwolenie w państwie członkowskim lub podmiotu prowadzącego działalność reasekuracyjną na podstawie zezwolenia w państwie członkowskim;
- 3) kontrolowane przez te same osoby fizyczne lub prawne, które kontrolują inną spółkę zarządzającą, firmę inwestycyjną, instytucję kredytową, podmiot prowadzący działalność ubezpieczeniową posiadający zezwolenie w państwie członkowskim lub podmiot prowadzący działalność reasekuracyjną, posiadający zezwolenie w państwie członkowskim.”.

Art. 9

W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 i Nr 180, poz. 1280) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 75 w ust. 1 pkt 22 otrzymuje brzmienie:

„22) ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151, z późn. zm.¹³⁾);”.

2) art. 84 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 112, poz. 769.

„4) nadzorem ubezpieczeniowym, na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych (Dz. U. Nr 124, poz. 1153, z późn. zm.²²⁾);”

Art. 10

W ustawie z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719 oraz z 2006 r. Nr 157, poz. 1119) wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule ustawy przedmiot tytułu otrzymuje brzmienie:

„o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego”;

2) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. 1. Ustawa określa zasady sprawowania nadzoru uzupełniającego nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego oraz zasady objęcia nadzorem uzupełniającym innych podmiotów działających w konglomeracie finansowym, w tym dominujących podmiotów nieregulowanych.”;

3) w art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Celem nadzoru uzupełniającego jest ochrona stabilności finansowej instytucji kredytowych, zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i firm inwestycyjnych wchodzących w skład konglomeratu finansowego.”;

4) w art. 3:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zakład ubezpieczeń:

- a) krajowy zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151, z późn. zm.³⁾), zwanej dalej „ustawą o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”;
- b) zagraniczny zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 16 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”;

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) zakład reasekuracji:

- a) krajowy zakład reasekuracji w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 16a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej,
- b) zagraniczny zakład reasekuracji, w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 16b ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”;

c) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) podmiot regulowany - instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub firmę inwestycyjną;”

e) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) sektor ubezpieczeniowy - sektor, który tworzą zakłady ubezpieczeń, zakłady reasekuracji lub dominujący podmiot ubezpieczeniowy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 13a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.”

Art. 11

W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 157, poz. 1119) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 punkt 39 otrzymuje brzmienie:

„39) zakładzie ubezpieczeń - rozumie się przez to krajowy zakład ubezpieczeń, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151, z późn. zm⁴⁾), zagraniczny zakład ubezpieczeń, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 16 tej ustawy, prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, krajowy zakład reasekuracji, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 16a tej ustawy oraz zagraniczny zakład reasekuracji, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 16b tej ustawy, prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ;”

2) w art. 132 ust. 1 pkt 1 lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) podmiotów działających na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej;”

Art. 12

W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 49, poz. 328) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) nadzór ubezpieczeniowy, sprawowany zgodnie z przepisami ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151, z późn. zm.⁶⁾), zwanej dalej „ustawą o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjną”, ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. Nr 124, poz. 1154, z późn. zm.⁷⁾), ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 150, poz. 1249 oraz z 2006 r. Nr 120, poz. 825);”

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 143, poz. 1204, Nr 167, poz. 1396, Nr 183, poz. 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 50, poz. 331, Nr 82, poz. 557, Nr 102, poz. 691 i Nr 112, poz. 769.

2) w art. 1 w ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) nadzór uzupełniający, sprawowany zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719).”;

3) w art. 6 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) określone w ustawie - Prawo bankowe, ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach emerytalnych, ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych, ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, ustawie o funduszach inwestycyjnych, ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych oraz w ustawie z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych;”;

4) w art. 12 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) rynku ubezpieczeniowego w sprawach:

- a) wydawania i cofania zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej,
- b) wydawania zgody na powołanie osób na członków zarządu,
- c) połączenia i podziału zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji,
- d) przeniesienia portfela ubezpieczeń i portfela reasekuracji,
- e) wydawania decyzji, o których mowa w art. 35 ust. 3 i art. 223j ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej,
- f) likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji,
- g) ustanowienia zarządu komisarycznego zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji,
- h) występowania z wnioskiem o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji,
- i) nadawania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności,
- j) nakładania kar pieniężnych na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji lub członków zarządu tych zakładów lub prokurentów, oraz zawieszania członków zarządu, występowania z wnioskiem o odwołanie członka zarządu lub odwołanie udzielonej prokury lub występowania o zwołanie posiedzenia walnego zgromadzenia;”.

Art. 13

1. Przepisy ustawy stosuje się do zakładów ubezpieczeń, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wykonywały działalność ubezpieczeniową wyłącznie jako zakład reasekuracji.

2. Do zakładów ubezpieczeń wykonujących działalność ubezpieczeniową wyłącznie jako zakład reasekuracji, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zaprzestały zawierania

nowych umów reasekuracji i zarządzają portfelem reasekuracji w celu zakończenia działalności stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Organ nadzoru sporządza listę zakładów, o których mowa w ust. 2, i przekazuje ją organom nadzoru państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 14

Zakłady ubezpieczeń, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy uzyskały zezwolenie organu nadzoru na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej jako zakład reasekuracji mogą wykonywać działalność reasekuracyjną w zakresie uzyskanych zezwoleń.

Art. 15

1. Do postępowań naprawczych zakładów ubezpieczeń, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wykonywały działalność ubezpieczeniową wyłącznie jako zakład reasekuracji, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do postępowań o udzielenie zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej wyłącznie w zakresie reasekuracji dla zakładów ubezpieczeń, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wykonywały albo planują wykonywać działalność ubezpieczeniową wyłącznie jako zakład reasekuracji, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 16

Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 81 ust. 2 pkt 6 lit. a oraz art. 81 ust. 2 pkt 3 ustawy, o której mowa w art. 3, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 81 ust. 2 pkt 6 lit. a oraz art. 81 ust. 2 pkt 3 tej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2009 r.

Art. 17

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Uzasadnienie

do projektu ustawy o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz niektórych innych ustaw

Podjęcie prac nad projektem ustawy wynika z konieczności implementacji dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji oraz zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG, a także dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE.

Ponadto, dodanie art. 18a i 18b wynika z konieczności implementacji do porządku krajowego art. 5 Dyrektywy Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług.

Dyrektywa w sprawie reasekuracji obejmuje reżimem wspólnotowym, działalność reasekuracyjną wykonywaną na terenie Wspólnoty, przez specjalizujące się w tego rodzaju działalności podmioty.

Brak jednolitych zasad dotyczących reasekuracji w Unii Europejskiej doprowadził do istotnych różnic w poziomie nadzorowania europejskich zakładów reasekuracji. Współistnienie rozbieżnych zasad krajowych stanowi źródło niepewności dla zakładów ubezpieczeń (i osób przez nie ubezpieczanych), przeszkód dla wymiany na rynku wewnętrznym, utrudnień, obciążeń administracyjnych i osłabienia pozycji europejskiej w międzynarodowych negocjacjach handlowych. W celu uzupełnienia tych braków i zapewnienia ochrony interesów zakładów ubezpieczeń, ubezpieczających i ubezpieczonych, przyjęto dyrektywę w sprawie reasekuracji, która zmierza do ustanowienia ram prawnych nakładających nadzór ostrożnościowy na reasekurację we Wspólnocie.

Reasekuracja ma fundamentalne znaczenie dla rozwoju działalności ubezpieczeniowej i zakładów ubezpieczeń. Zakłady ubezpieczeń, zawierając umowy reasekuracyjne, mogą ubezpieczać więcej ryzyk i większe ryzyka, dostosowując udziały własne do swych możliwości finansowych. Pozwala to zakładom ubezpieczeń zwiększać udział w rynku i pozyskiwać nowych klientów. Właściwa reasekuracja zapewnia zakładom ubezpieczeń zabezpieczenie przed stratami finansowymi na wypadek kumulacji ryzyka oraz w razie wystąpienia zdarzeń katastroficznych. Współpraca z reasekuratorami pozwala zakładom ubezpieczeń na zminimalizowanie strat finansowych w okresach, gdy wypłaty odszkodowań i

świadczeń z tytułu zawartych umów ubezpieczenia są wysokie w stosunku do zebranej składki ubezpieczeniowej.

Reasekuracja zapewnia także zakładom ubezpieczeń stabilność finansową, poprzez bezpieczniejsze lokowanie wolnych środków.

Zawieranie umów reasekuracji umożliwia zakładom ubezpieczeń spełnienie wymogów ustawowych, dotyczących pokrycia marginesu wypłacalności środkami własnymi zakładu.

Dysponując doświadczeniem na rynkach międzynarodowych zakład reasekuracji przyczynia się do rozwoju rynków ubezpieczeniowych, osiągania przez reasekurowane zakłady ubezpieczeń lepszych wyników finansowych oraz podnoszenia kwalifikacji pracowników tych zakładów. Przekazywanie doświadczeń reasekurowanym zakładom ubezpieczeń może przybierać formę szkoleń i seminariów dla pracowników tych zakładów, wizyt specjalistów w reasekurowanych zakładach ubezpieczeń oraz wydawania publikacji.

Jeżeli chodzi o strukturę składki reasekuracyjnej w Polsce to według danych Komisji Nadzoru Finansowego w roku 2006 przypis składki na udziale reasekuratorów wyniósł prawie 2 mld PLN. Dominującą rolę na rynku polskim odgrywali reasekuratorzy, których siedziby mieściły się w krajach Europejskiego Obszaru Gospodarczego (91,4% łącznej składki reasekuracyjnej). Na reasekuratorów ze Stanów Zjednoczonych przypadło 6,2% przypisu składki, natomiast na reasekuratorów z pozostałych krajów –2,4%. W rozbiciu wg kraju siedziby reasekuratora największy udział przypadła na reasekuratorów z siedzibą w Niemczech (42,8% łącznego przypisu składki na udziale reasekuratorów), następnie Szwajcarii (15,6%), Wielkiej Brytanii (10,2%), Austrii (8,4%), Stanów Zjednoczonych (6,2%) i Francji (6%).

Dyrektywa odnosi się do podmiotów wykonujących wyłącznie działalność reasekuracyjną, tzn. nie wykonujących równoległe działalności ubezpieczeniowej bezpośredniej. Niektóre z przepisów niniejszej dyrektywy, odnoszące się do zasad obliczania wysokości marginesu wypłacalności i kapitału gwarancyjnego, ustalania wysokości środków własnych na pokrycie marginesu wypłacalności i kapitału gwarancyjnego oraz zasad polityki lokacyjnej dotyczą również zakładów ubezpieczeń wykonujących, obok działalności ubezpieczeniowej bezpośredniej, reasekurację czynną, pod warunkiem, że stanowi ona istotną część wykonywanej działalności. W konsekwencji zakres podmiotowy projektu ustawy odnosi się do reasekuratorów wyłącznych, a także do zakładów ubezpieczeń wykonujących

reasekurację czynną w szczególności zakresie gospodarki finansowej. Zakłady ubezpieczeń, których składka przypisana brutto z tytułu wykonywanej reasekuracji czynnej przekracza 10% całkowitej składki przypisanej brutto, lub składka przypisana brutto z tytułu wykonywanej reasekuracji czynnej przekracza kwotę 50.000.000 EUR, lub rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe w ujęciu brutto, utworzone w związku z wykonywaną reasekuracją czynną przekraczają 10% łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w ujęciu brutto, mają obowiązek stosowania zasad gospodarki finansowej właściwej dla zakładów reasekuracji w zakresie wykonywanej reasekuracji czynnej (dodawany art. 146a).

Dyrektywa ustanawia zatem ramy prawne dla podejmowania i prowadzenia działalności reasekuracyjnej i wyodrębnia w ten sposób nowy rodzaj podmiotów na rynku finansowym – reasekuratorów wyłącznych. Dyrektywa wymaga, aby zakłady reasekuracji ograniczały przedmiot swojej działalności do prowadzenia działalności reasekuracyjnej (w dyrektywie reasekuracja została zdefiniowana jako działalność polegająca na przyjmowaniu ryzyk cedowanych przez zakłady ubezpieczeń lub przez inne zakłady reasekuracji) i czynności z tym związanych, co pozwala zakładowi reasekuracji podejmować takie działania jak na przykład doradztwo statystyczne, doradztwo aktuarialne, analizę ryzyka lub badania na rzecz klientów (zakłady reasekuracji nie mogą podejmować działalności bankowej i finansowej).

Podstawowe założenia projektu ustawy wynikające z implementowanej dyrektywy:

- 1) ustanowienie ostrożnościowych wymogów działalności reasekuracyjnej;
- 2) obowiązywanie tzw. jednolitej licencji oraz zasady nadzoru państwa macierzystego (zgodnie z dyrektywą zezwolenia na wykonywanie działalności reasekuracyjnej przez właściwe udzielają właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym zakład reasekuracji ma swoją siedzibę. Państwo Członkowskie, w którym znajduje się oddział lub w którym świadczone są usługi, nie może wymagać uzyskania nowego zezwolenia. Zakład reasekuracji, który otrzymał zezwolenie w macierzystym Państwie Członkowskim, nie powinien podlegać dodatkowemu nadzorowi lub kontrolom dotyczącym jego pozycji finansowej, wykonywanym przez nadzór kraju goszczącego);
- 3) określenie warunków udzielania i cofania ww. zezwolenia;
- 4) wyłączenie z zakresu regulacji zakładów ubezpieczeń bezpośrednich; jednakże aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie zakładów ubezpieczeń, które wykonują również reasekurację czynną, przepisy omawianej dyrektywy dotyczące wysokości

marginesu wypłacalności, zasad ustalania wysokości środków własnych na pokrycie marginesu wypłacalności i kapitału gwarancyjnego oraz zasad polityki lokacyjnej zakładów reasekuracji powinny stosować się również do zakładów ubezpieczeń, w których działalności reasekuracja czynna odgrywa istotną rolę;

- 5) ograniczenie przedmiotu działalności zakładów reasekuracji wyłącznie do prowadzenia działalności reasekuracyjnej i z nią związanej;
- 6) określenie wymogu tworzenia przez zakład reasekuracji rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w wysokości umożliwiającej wywiązanie się przez ten zakład z zobowiązań z tytułu zawartych umów reasekuracji;
- 7) określenie wymogu posiadania przez zakład reasekuracji aktywów na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych oraz określenie zasad lokowania aktywów;
- 8) określenie wymogu posiadania przez zakład reasekuracji środków własnych na pokrycie marginesu wypłacalności i kapitału gwarancyjnego oraz określenie środków zakładu reasekuracji, zaliczanych do środków własnych na pokrycie marginesu wypłacalności i kapitału gwarancyjnego;
- 9) określenie warunków udzielenia przez organ nadzoru zgody na wykonanie przez zakłady reasekuracji lub zakład reasekuracji i zakład ubezpieczeń umowy o przeniesieniu portfela ryzyka;
- 10) określenie warunków udzielenia przez organ nadzoru zgody na wykonanie przez zakłady reasekuracji umowy o połączeniu zakładów;
- 11) określenie wymogów w zakresie sprawozdawczości zakładów reasekuracji;
- 12) określenie zasad sprawowania nadzoru nad działalnością reasekuracyjną.

Odnośnie sposobu implementacji dyrektywy należy zauważyć, że w kontekście braku do tej pory unijnych regulacji prawnych w omawianym zakresie, polski system prawny reguluje kwestie związane z reasekuracją w ustawie o działalności ubezpieczeniowej, traktując działalność reasekuracyjną jako część działalności ubezpieczeniowej. Według art. 3 ust. 3 ustawy, zawieranie umów reasekuracji, zlecenie ich zawierania i wykonywanie tych umów należy do czynności ubezpieczeniowych. Z kolei, zgodnie z obowiązującym art. 6 ww. ustawy, działalność ubezpieczeniową wykonuje zakład ubezpieczeń działający jako zakład ubezpieczeń i reasekuracji albo zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji. Ponadto, ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym, wyróżnia dwie kategorie pośredników: pośredników ubezpieczeniowych i pośredników reasekuracyjnych (brokerów reasekuracyjnych).

Z kolei prawodawca unijny, pozostawiając oczywiście swobodę krajom członkowskim co do sposobu implementacji dyrektywy, przyjął odrębną dyrektywę dotyczącą reasekuracji, będącą konsekwencją rezygnacji z możliwości poprzestania na nowelizacji dyrektyw ubezpieczeniowych. Dyrektywa reguluje działalność reasekuracyjną wykonywaną wyłącznie przez zakłady reasekuracji, które nie mogą prowadzić działalności ubezpieczeniowej bezpośrednio. Dyrektywa kreuje więc nowy podmiot na rynku finansowym - reasekuratora wyłącznego. Jednocześnie analiza postanowień dyrektywy wskazuje, że prawodawca unijny potraktował działalność reasekuracyjną jako niezależną od działalności ubezpieczeniowej. Nie bez znaczenia jest również fakt, że działalność reasekuracyjna - w przeciwieństwie do działalności ubezpieczeniowej bezpośrednio - odnosi się do relacji pomiędzy profesjonalnymi podmiotami, bez bezpośredniego udziału konsumentów usług ubezpieczeniowych (w wyniku czego regulacje te są niejako mniej złożone i bardziej liberalne).

Powyższe różnice w systemowych podejściu do reasekuracji spowodowały poważne trudności w zakresie określenia sposobu implementacji dyrektywy. Pierwsza wersja projektu ustawy implementującej dyrektywę skierowana do uzgodnień międzyresortowych przychyliła się do koncepcji odrębnej ustawy (o działalności reasekuracyjnej), która wyróżniła odrębną kategorię podmiotów na rynku finansowym – reasekuratorów wyłącznych wykonujących wyłącznie działalność reasekuracyjną (odrębną od działalności ubezpieczeniowej). Niemniej koncepcja ta spotkała się ze sprzeciwem Rządowego Centrum Legislacji, Komisji Nadzoru Finansowego oraz Polskiej Izby Ubezpieczeń. Wskazywano, że przy realizacji tej koncepcji część podmiotów wykonujących działalność reasekuracyjną wykonywałoby ją na podstawie ustawy o działalności ubezpieczeniowej (zakłady ubezpieczeń prowadzące działalność reasekuracyjną), co mogłoby skutkować nierównym traktowaniem podmiotów prowadzących ten sam rodzaj działalności, lecz w oparciu o różne regulacje. Zwrócono także uwagę na niebezpieczeństwo polegające na możliwości podwójnego uregulowania pewnych zagadnień (w zestawieniu z przepisami ustawy o działalności ubezpieczeniowej), bądź też pozostawienie pewnych sfer jako nieuregulowanych. W wyniku uzgodnień międzyresortowych i odbytej konferencji uzgodnieniowej zdecydowano się na rozwiązanie polegające na szerokiej nowelizacji ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

Zmieniona koncepcja implementacji dyrektywy wymusiła „wpisanie” działalności reasekuracyjnej określonej postanowieniami dyrektywy w systematykę i rozwiązania przyjęte na gruncie ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Ponadto, działalność ubezpieczeniowa pozostająca dalej podstawowym rodzajem działalności z szeroko pojętego sektora

ubezpieczeniowego wyznacza standardy przyjętych rozwiązań prawnych w działalności reasekuracyjnej. W konsekwencji w działalności reasekuracyjnej zawarto liczne odesłania do działalności ubezpieczeniowej, co z jednej strony respektuje zasady techniki legislacyjnej zakazujące stosowania powtórzeń, a z drugiej strony może wpłynąć na mniejszą komunikatywność tekstu prawnego (przy czym już sama ustawa o działalności ubezpieczeniowej zawiera liczne odesłania, w tym „kaskadowe”, co dodatkowo komplikuje regulowaną materię). Zapewnieniu względnej komunikatywności proponowanych rozwiązań służy m.in. zawarcie odesłań, nie na początku działu, ale na początku poszczególnych rozdziałów dotyczących działalności reasekuracyjnej.

Kompleksowe podejście do działalności reasekuracyjnej wymusiło również odniesienie tej działalności do zakładów ubezpieczeń wykonujących obok działalności ubezpieczeniowej również działalność reasekuracyjną, a w niektórych przypadkach do wszystkich zakładów ubezpieczeń, np. w sytuacji uregulowania przeniesienia portfela umów reasekuracji dla zakładów reasekuracji i braku przyjęcia analogicznych rozwiązań dla zakładów ubezpieczeń wykonujących również działalność reasekuracyjną skutkowałoby nierównym traktowaniem podmiotów prowadzących ten sam rodzaj działalności, a także pozostawieniem tej sfery działalności jako niedouregulowanej. Z powyższego powodu należało wprowadzić szereg zmian w ustawie o działalności ubezpieczeniowej (np. uzupełnienie pojęć zawartych w słowniku ustawy – dominujący podmiot ubezpieczeniowy, mieszany dominujący podmiot ubezpieczeniowy, ubezpieczeniowa grupa kapitałowa).

Konsekwencją przyjęcia za dyrektywą odrębnej od działalności ubezpieczeniowej działalności reasekuracyjnej jest również podział obecnej ustawy na działy. Projekt ustawy dzieli ustawę o działalności ubezpieczeniowej na następujące działy: dział I przepisy ogólne wspólne dla obydwu rodzajów działalności, dział II działalność ubezpieczeniowa, dział III działalność reasekuracyjna, dział IV przepisy karne, dział V zmiany w przepisach obowiązujących, dział VI przepisy przejściowe i końcowe.

Zasadniczą i jedną z najtrudniejszych kwestii przy implementacji dyrektywy jest rozróżnienie działalności ubezpieczeniowej i działalności reasekuracyjnej w świetle obowiązującego art. 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Biorąc pod uwagę fakt, że dyrektywa definiuje reasekurację od strony czynnej (jako przejmowanie ryzyka cedowanego przez inny zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji), w projekcie proponuje się zdefiniować działalnością reasekuracyjną jako wykonywanie czynności związanych z przyjmowaniem ryzyka cedowanego przez zakład ubezpieczeń lub przez zakład reasekuracji

oraz dalsze cedowanie przyjętego ryzyka, w szczególności zawieranie umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji. Ponadto, za motywem 14 dyrektywy w sprawie reasekuracji określono przykładowe czynności bezpośrednio związane z działalnością reasekuracyjną - doradztwo statystyczne, doradztwo aktuarialne, analiza ryzyka lub badania na rzecz klientów.

Biorąc również pod uwagę stronę czynną definicji reasekuracji zawartej w dyrektywie, obecne definiowanie czynności ubezpieczeniowych oraz fakt, że cedowanie ryzyka z umów ubezpieczenia należy do jednych z podstawowych czynności zakładów ubezpieczeń podejmowanych w działalności ubezpieczeniowej, proponuje się zaliczyć reasekuracje bierną (cedowanie ryzyka z umów ubezpieczenia i umów gwarancji ubezpieczeniowych), do czynności ubezpieczeniowych.

Skutkiem wejścia w życie przedmiotowej ustawy będzie również zniesienie zakładów ubezpieczeń działających jako zakład reasekuracji i ustanowienie zakładów reasekuracji działających na podstawie przepisów o działalności reasekuracyjnej. Realizując postanowienia dyrektywy jak i uwzględniając dotychczasowy stan prawny dopuszcza się również możliwość wykonywania działalności reasekuracyjnej przez zakłady ubezpieczeń.

W porównaniu z działalnością ubezpieczeniową na szczególną uwagę zasługuje fakt, że działalność reasekuracyjną, zgodnie z wymogami dyrektywy, zakłady reasekuracji mogą wykonywać w zakresie reasekuracji ubezpieczeń na życie, reasekuracji ubezpieczeń majątkowych i osobowych lub obu rodzajów reasekuracji równocześnie.

Zakład reasekuracji może wykonywać działalność reasekuracyjną w formie spółki akcyjnej, towarzystwa wzajemnej reasekuracji oraz w formie spółki europejskiej. O przyjęciu tych form przesądza art. 5 dyrektywy oraz załącznik nr 1 do dyrektywy określający formy zakładów reasekuracji w poszczególnych krajach członkowskich.

Tworzenie i funkcjonowanie spółki europejskiej uregulowane jest w prawie europejskim przepisami rozporządzenia nr 2157/2001/WE z dnia 8 października 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej (SE) (Dz. Urz. WE L 294 z 10.11.2001). Chociaż zasadniczo rozporządzenie wspólnotowe jest aktem prawnym bezpośrednio stosowanym, zgodnie z upoważnieniem zawartym w tym rozporządzeniu została uchwalona ustawa z dnia 4 marca 2005 r. o europejskim zgrupowaniu interesów gospodarczych i spółce europejskiej (Dz.U. Nr 62, poz. 551), która zawiera normy uzupełniające to rozporządzenie.

Jakkolwiek załącznik do dyrektywy określa, że w przypadku Rzeczypospolitej Polskiej formami zakładu reasekuracji są „spółka akcyjna” i „towarzystwo ubezpieczeń

wzajemnych” (TUW), z uwagi na nieadekwatność nazwy „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych” wobec zakładów reasekuracji wykonujących wyłącznie działalność reasekuracyjną oraz fakt, że dyrektywa wiąże kraj członkowski co do rezultatu, w projekcie ustawy proponuje się wprowadzić nazwę „towarzystwo reasekuracji wzajemnej” („TRW”) działającej na zasadach zbliżonych do „towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych”. Wykreowanie nowej formy zakładu reasekuracji (towarzystwo reasekuracji wzajemnej) jest tym bardziej zasadne, że dyrektywa koncentruje się m.in. na wyraźnym odróżnieniu działalności zakładów reasekuracji od działalności zakładów ubezpieczeń. Członkami TRW będą zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji. Co do zasady projekt odsyła do odpowiednich przepisów ustawy o działalności ubezpieczeniowej mających zastosowanie do towarzystw ubezpieczeń wzajemnych. Uregulowane odmienności wynikają zaś z innych zasad przyjętych w projekcie bądź charakteru zakładu reasekuracji, np. w porównaniu z przepisami odnoszącymi się do towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, projekt ustawy nie przewiduje formy małego towarzystwa reasekuracji wzajemnej, gdyż zgodnie z wymogami ustawy o działalności ubezpieczeniowej towarzystwom ubezpieczeń wzajemnych uznanych za małe nie wolno prowadzić reasekuracji czynnej.

Przewiduje się również, że zakład reasekuracji może być dominującym podmiotem nieregulowanym wobec podmiotów sektora finansowego w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym, co wynika z motywu 14 dyrektywy o reasekuracji odnośnie spółki holdingowej.

Znowelizowana ustawa zobowiązuje zakłady reasekuracji do gromadzenia danych statystycznych w celu ustalania na ich podstawie składek reasekuracyjnych i rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Składkę reasekuracyjną dla danej umowy reasekuracji zakład reasekuracji i cedent mają ustalać w wysokości, która powinna co najmniej zapewnić wykonanie wszystkich zobowiązań z tytułu zawartej umowy i pokrycie kosztów wykonywania działalności reasekuracyjnej. Rozwiązanie to pozwala zabezpieczyć interesy zakładów reasekuracji, cedentów oraz ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych i uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji.

Implementując art. 7 dyrektywy dotyczący bliskich powiązań, jako jedną z przesłanek odmowy wydania zezwolenia na wykonywanie działalności reasekuracyjnej określono istnienie bliskich powiązań pomiędzy zakładem reasekuracji i inną osobą fizyczną lub prawną, które stanowią przeszkodę w skutecznym wykonywaniu nadzoru. Treść tej regulacji obejmuje swoim zakresem również art. 7 ust. 2 dyrektywy, zgodnie z którym, organ nadzoru odmawia wydania zezwolenia, jeżeli przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne

państwa trzeciego mające zastosowanie do jednej lub więcej osób fizycznych lub prawnych, z którymi zakład reasekuracji posiada bliskie powiązania, lub trudności w stosowaniu takich przepisów, uniemożliwiają skuteczne wykonywanie nadzoru.

Przepisom art. 19- 23 dyrektywy dotyczącym znacznego pakietu akcji opowiadają w znacznej mierze przepisy art. 35-37 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, z tym że dodatkowo należało uregulować:

- prawo do zgłoszenia przez organ nadzoru sprzeciwu co do nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji w sytuacji, o której mowa w art. 35 ust. 1 (10% głosów) – co wynika z art. 19 akapit 2 dyrektywy,
- obowiązek powiadomienia organu nadzoru o zamiarze zbycia bezpośrednio lub pośrednio akcji lub prawa z akcji krajowego zakładu reasekuracji, jeżeli w wyniku zbycia zakład reasekuracji przestałby być jego jednostką zależną. – co wynika z art. 21 akapit 2 dyrektywy,
- kwestie objęte art. 23 akapit 1 dyrektywy, zgodnie z którym w przypadku gdy wpływ wywierany przez osoby posiadające akcje zakładu może stanowić przeszkodę w rozsądnym i rozsądnym zarządzaniu zakładem reasekuracji, państwa członkowskie wymagają od właściwych organów państwa członkowskiego podjęcia odpowiednich środków w celu zakończenia takiego stanu. Proponuje się więc, przyznać organowi nadzoru prawo do sprzeciwu, jeżeli nabywający albo obejmujący akcje albo podejmujący inne działania, na skutek których krajowy zakład reasekuracji stanie się podmiotem zależnym tego podmiotu, nie wykaże, że daje rękojmię prowadzenia spraw krajowego zakładu reasekuracji w sposób należyty.

Projekt ustawy dzieli zakłady reasekuracji na krajowe, zagraniczne zakłady reasekuracji pochodzące z państwa członkowskiego Unii Europejskiej wykonujące działalność na terytorium RP w ramach swobody świadczenia usług (tzn. zakład reasekuracji może wykonywać działalność na terytorium RP jeżeli uzyskał odpowiednie zezwolenie na wykonywanie tej działalności w państwie, w którym ma swoją siedzibę oraz podlega nadzorowi właściwego organu państwa członkowskiego) oraz główne oddziały zagranicznych zakładów reasekuracji z państw nie będących członkami Unii Europejskiej.

Przyjęte w projekcie ustawy rozwiązania dotyczące podejmowania działalności reasekuracyjnej przez krajowe zakłady reasekuracji, uwzględniające specyfikę tego rodzaju działalności są również zbliżone do rozwiązań przyjętych w działalności ubezpieczeniowej. Zezwolenie na prowadzenie działalności reasekuracyjnej przez krajowy zakład reasekuracji

jest wydawane w drodze decyzji przez organ nadzoru, po rozpatrzeniu wniosku założycieli zakładu reasekuracji. W przeciwieństwie do działalności ubezpieczeniowej zezwolenie na wykonywanie działalności reasekuracyjnej dla krajowego zakładu reasekuracji określa rzeczowy zakres działalności zakładu reasekuracji, nie określa natomiast jego zasięgu terytorialnego, co wynika z charakteru działalności zakładów reasekuracji. Zakłady reasekuracji prowadzą działalność reasekuracyjną na rynkach międzynarodowych i zapewniają ochronę reasekuracyjną zakładom ubezpieczeń oraz zakładom reasekuracji, mającym siedziby w różnych państwach. W związku z powyższym dyrektywa nie wymaga określenia zasięgu terytorialnego działalności zakładów reasekuracji.

Cofnięcie zezwolenia na wykonywanie działalności reasekuracyjnej następuje w wyniku decyzji organu nadzoru. Zgodnie z projektem ustawy, w przypadku cofnięcia zezwolenia na wykonywanie działalności reasekuracyjnej krajowy zakład reasekuracji, którego dotyczy decyzja:

- 1) nie może zawierać umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji czynnej;
- 2) umowy reasekuracji czynnej i umowy retrocesji czynnej już zawarte nie mogą być przedłużane;
- 3) nie może przyjmować nowych cesji w ramach zawartych umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji czynnej;
- 4) nie może zwiększać odpowiedzialności w ramach zawartych umów reasekuracji czynnej i umów retrocesji czynnej.

Powyższe warunki odniesiono również do głównych oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń oraz do krajowych zakładów ubezpieczeń, wykonujących działalność reasekuracyjną.

W związku z tym, że według zasady wyrażonej w art. 15 ust. 1 akapit 1 dyrektywy o reasekuracji, nadzór finansowy nad zakładem reasekuracji, w tym nad działalnością, którą zakład prowadzi przez swoje oddziały albo w ramach swobody świadczenia usług, stanowi wyłączną odpowiedzialność rodzimego Państwa Członkowskiego, przepisy dotyczące swobody świadczenia usług (w porównaniu do działalności ubezpieczeniowej bezpośredniej) zostały uproszczone. Projekt ustawy nie przewiduje więc regulacji warunkujących podjęcie przez zakład reasekuracji działalności reasekuracyjnej na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Przepisy rozdziału odnoszącego się do swobody świadczenia usług poza ustaleniem ogólnych zasad jednolitej licencji oraz nadzoru państwa siedziby zakładu reasekuracji przewidują:

- za art. 15 ust. 1 akapit 2 dyrektywy w przypadku powzięcia przez organ nadzoru wątpliwości, czy działalność zagranicznego zakładu reasekuracji działającego w ramach swobody świadczenia usług nie narusza norm gospodarki finansowej - obowiązek powiadamia organu nadzoru właściwego państwa członkowskiego, w którym zagraniczny zakład reasekuracji ma siedzibę.
- za art. 16 dyrektywy, w przypadku gdy zagraniczny zakład reasekuracji wykonujący działalność przez oddział wykonuje działalność ubezpieczeniową, organ nadzoru może, po uprzednim powiadomieniu właściwego organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przeprowadzić kontrolę oddziału, o której mowa w art. 223zzzb. Właściwy organ nadzoru z państwa członkowskiego Unii Europejskiej może uczestniczyć w czynnościach podejmowanych przez organ nadzoru,
- za art. 18 dyrektywy możliwość zawarcia przez krajowy zakład reasekuracji umowy o przeniesienie portfela reasekuracji z zakładem reasekuracji lub zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej po otrzymaniu od właściwego organu nadzoru państwa członkowskiego UE potwierdzenia, że zakład ten, po przejściu portfela, będzie posiadał środki własne w wysokości marginesu wypłacalności oraz aktywa na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Upoważniono również organ nadzoru do udzielania analogicznych informacji, gdy przejmującym portfel jest krajowy zakład reasekuracji lub ubezpieczeń,
- odpowiednie stosowanie m.in. art. 139 ust. 1 i 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej dotyczącego wezwania organu nadzoru do przestrzegania przez zagraniczny zakład reasekuracji z UE przepisów prawa polskiego, a w przypadku braku odpowiedniej reakcji informowanie o tym właściwych organów państwa członkowskiego.

Oдноśnie zasad i warunków wykonywania działalności reasekuracyjnej na terytorium Wspólnoty przez zakłady reasekuracji, których główne siedziby znajdują się poza Wspólnotą, przepis art. 49 dyrektywy przewiduje jedynie, że państwo członkowskie nie stosuje wobec tych zakładów przepisów, których wynikiem jest bardziej uprzywilejowane traktowanie tych zakładów w porównaniu z zakładami reasekuracji mającymi swoją główną siedzibę w danym państwie członkowskim. Projekty ustawy przewiduje, że zagraniczne zakłady reasekuracji z państw niebędących państwem członkowskim Unii Europejskiej mogą podejmować i wykonywać działalność reasekuracyjną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez główny oddział. Podjęcie działalności reasekuracyjnej przez główny oddział wymaga zezwolenia organu nadzoru. Wykonywanie działalności reasekuracyjnej na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej przez główne oddziały zostało uregulowane w sposób zbliżony do rozwiązań, zastosowanych w działalności ubezpieczeniowej, przy czym wykonywanie działalności poprzez oddział ma charakter fakultatywny. Rozwiązaniem zachęcającym zagraniczne zakłady reasekuracji z państw niebędących państwem członkowskim Unii Europejskiej do otwierania głównych oddziałów jest m.in. propozycja zmiany w art. 155 ust. 1 pkt 8 ustawy, który stanowi dla reasekuratorów z krajów trzecich poważne ograniczenie. Zmiana polegałaby na zwolnieniu z wymogu zabezpieczeń aktywów na udziale reasekuratorów, którzy wykonując działalność w ramach uzyskanego na podstawie ustawy zezwolenia (objęłoby to również główne oddziały) oraz w ramach swobody świadczenia usług. Obecnie konieczne jest zabezpieczenie lub pozytywna opinia organu nadzoru.

Implementacja art. 24 dyrektywy wymaga określenia tajemnicy zawodowej (dodawany art. 223zzzc). Obowiązujący art. 16 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, zgodnie z którym Przewodniczący Komisji, jego Zastępcy, członkowie Komisji, pracownicy Urzędu Komisji i osoby zatrudnione w Urzędzie Komisji na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów o podobnym charakterze są obowiązani do nieujawniania osobom nieupoważnionym informacji chronionych na podstawie odrębnych ustaw - jest rozwiązaniem wystarczającym. W związku z tym proponuje się w zakresie działalności reasekuracyjnej wprowadzić pojęcie tajemnicy zawodowej zobowiązującej członków organu nadzoru, pracowników urzędu obsługującego organ nadzoru, osób wykonujących pracę w urzędzie obsługującym organ nadzoru na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów cywilnoprawnych oraz osób posiadających od organu nadzoru umocowanie do wykonywania obowiązków wynikających z prowadzonego postępowania naprawczego lub likwidacyjnego (kuratorów, osób wchodzących w skład zarządu komisarycznego, likwidatorów w przypadku zarządzenia likwidacji przymusowej) do nieujawniania osobom nieupoważnionym informacji, z którymi zapoznali się w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z odrębnych ustaw, z wyjątkiem informacji uniemożliwiających rozpoznanie pojedynczego podmiotu polegającego nadzorowi organu nadzoru. Powyższa propozycja nie obejmuje zakresem swojej regulacji biegłych rewidentów, gdyż zgodnie z art. 4a ustawy z dnia 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie (Dz. U. z 2001 r. Nr 31, poz. 359, z późn. zm.), biegły rewident jest obowiązany zachować w tajemnicy wszystko, czego dowiedział się w związku z wykonywaniem czynności zawodowych; obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie jest ograniczony w czasie.

Z tajemnicą zawodową związane są kolejne przepisy art. 25 – 30 dyrektywy odnoszące się do wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami Państw Członkowskich (art. 25), umowy o współpracy z państwami trzecimi (art. 26), wykorzystania poufnych informacji (art. 27), wymiany informacji z innymi organami (art. 28), przekazywanie informacji bankom centralnym i organom monetarnym (art. 29), ujawnianie informacji administracji rządowej odpowiedzialnej za prawodawstwo w dziedzinie finansów (art. 30). Zasadniczy w powyższym zakresie jest art. 17 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych (Dz. U. Nr 124, poz. 1153, z późn. zm.) oraz zmiany proponowane w tym przepisie.

Według art. 25 dyrektywy, tajemnica zawodowa nie stanowi dla właściwych organów różnych Państw Członkowskich przeszkody w wymianie informacji, zgodnie z przepisami dyrektyw mającymi zastosowanie do zakładów reasekuracji. Informacje te podlegają warunkom tajemnicy zawodowej ustanowionym w art. 24 dyrektywy. Na podstawie art. 17 ust. 2 ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych, krajowy organ nadzoru (Komisja Nadzoru Finansowego) może udzielać organom nadzorującym działalność instytucji finansowych w innych państwach informacji posiadanych w związku z wykonywaniem ustawowych zadań. Obowiązujące regulacje, *expressis verbis*, nie przyznają Komisji Nadzoru Finansowego uprawnienia do występowania i otrzymywania informacji od organów nadzoru innych państwa członkowskich (pośrednio i nie w pełnym zakresie wynika to jedynie z art. 17 ust. 1 i ust. 4). W związku z tym w projekcie przewiduje się nowelizację art. 17 ustawy o nadzorze emerytalnym (...) poprzez dodanie przepisu ust. 2a, uprawniającego Komisję do występowania do organów nadzorujących działalność instytucji finansowych państw członkowskich Unii Europejskiej o udostępnienie informacji potrzebnych do wykonywania zadań z zakresu nadzoru. Jednocześnie, informacje uzyskane w trybie wymiany będą podlegały tajemnicy zawodowej.

Realizację art. 26 akapit 1 dyrektywy zapewnia obowiązujący art. 17 ust. 1, ust. 2 i ust. 4 ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym (...). Implementacji wymaga zaś art. 26 akapit 2 dyrektywy ustanawiający warunek, że w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może ona zostać ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych organów, które ją ujawniły, a we właściwych przypadkach, może to nastąpić jedynie dla celów, na które te organy wyraziły zgodę. Implementację tego postanowienia ma zapewnić dodawany ust. 2b do art. 17 ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym (...), na podstawie którego informacje uzyskane od organów nadzorujących działalność instytucji finansowych państw członkowskich Unii Europejskiej, organ nadzoru (Komisja Nadzoru Finansowego) będzie

mógł wykorzystać wyłącznie na potrzeby wykonywania zadań z zakresu nadzoru; natomiast dalsze przekazanie informacji (poza Komisję) może nastąpić wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody organu, który je udostępnił i w zakresie udzielonej zgody.

Realizację art. 27 dyrektywy przewidującego możliwość wykorzystywania przez organ nadzoru „poufnych” informacji tylko i wyłącznie w trakcie pełnienia swoich obowiązków zapewniają przepisy określające obowiązki nadzorcze organu nadzoru, w szczególności obowiązki określone w rozdziale 12 (zasady sprawowania nadzoru ubezpieczeniowego) ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Przy czym w świetle wyrażonej w art. 7 Konstytucji zasady legalizmu (zgodnie z którą organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa), nie istnieje potrzeba dodatkowej gwarancji, aby „właściwe organy, które otrzymały poufne informacje zgodnie z art. 24 i 25 mogły je wykorzystywać tylko w trakcie pełnienia swoich obowiązków”. Ponadto, nie bez znaczenia jest również regulacja dotycząca tajemnicy zawodowej - polegającej na zakazie ujawniania osobom nieupoważnionym informacji uzyskanych w trakcie wykonywania obowiązków wynikających z przepisów ustawowych przez członków organu nadzoru (Komisji Nadzoru Finansowego).

Podobnie jak w przypadku zakładów ubezpieczeń, na zakłady reasekuracji nałożony został obowiązek posiadania środków własnych w wysokości nie niższej niż margines wypłacalności i nie niższej niż kapitał gwarancyjny. Zasady ustalania środków własnych zakładu reasekuracji, stanowiących pokrycie marginesu wypłacalności i kapitału gwarancyjnego zostały określone w ustawie. Sposób wyliczenia wysokości marginesu wypłacalności oraz minimalną wysokość kapitału gwarancyjnego dla rodzajów reasekuracji określi w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw instytucji finansowych. Analogicznie jak w przypadku zakładów ubezpieczeń za wyliczenie marginesu wypłacalności oraz wysokości środków własnych na pokrycie marginesu wypłacalności i kapitału gwarancyjnego zakładów reasekuracji odpowiedzialny jest zatrudniony w zakładzie aktuariusz (specjalista od matematyki ubezpieczeniowej).

Na zakłady reasekuracji nałożony został także obowiązek tworzenia kapitału zapasowego oraz kapitałów rezerwowych, a także rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe są przeznaczone na pokrycie bieżących i przyszłych zobowiązań, jakie mogą wynikać z zawartych umów reasekuracji. Ustawa nakłada na krajowe zakłady reasekuracji oraz główne oddziały zagranicznych zakładów reasekuracji obowiązek zatrudniania aktuarium, który ustala wysokość rezerw techniczno – ubezpieczeniowych zakładu reasekuracji.

Przepis art. 34 dyrektywy pozostawia zakładom reasekuracji znacznie większą swobodę w zakresie lokowania aktywów, stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych niż ma to miejsce w dyrektywie 2002/83/WE, odnoszącej się do zakładów ubezpieczeń. Nowością w stosunku do rozwiązań przyjętych w działalności ubezpieczeniowej jest implementacja z dyrektywy zasady „prudent person”. Zasada prudent person wprowadza nowe podejście wobec aktywów na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. W dyrektywach ubezpieczeniowych wymogi odnośnie tych aktywów mają charakter ilościowy tzn. nakładają konkretne ograniczenia procentowe co do możliwości inwestowania w poszczególne rodzaje aktywów. W przypadku zasady prudent person stosowane są wymogi jakościowe. Wymogi ilościowe dotyczące inwestowania przez zakłady reasekuracji poszczególnych rodzajów aktywów w art. 34 dyrektywy dotyczą lokat dokonywanych:

- w innych walutach, niż te, w których rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe są ustalane,
- w listach zastawnych, udziałach, akcjach niedopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym i innych papierach wartościowych o stałej lub zmiennej stopie dochodu,
- w papierach wartościowych jednego emitenta lub grupy emitentów powiązanych ze sobą.

Przepisy dyrektywy nie zawierają natomiast wymogów ilościowych dotyczących lokowania przez zakłady reasekuracji środków na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, np. w papierach wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym, nieruchomościach, pożyczkach zabezpieczonych hipotecznie lub przez instytucje finansowe, środkach trwałych lub środkach pieniężnych jak ma to miejsce w dyrektywie 2002/83/WE.

Koszty związane z utworzeniem administracji zakładu reasekuracji mogą być finansowane jedynie ze środków pochodzących z funduszu organizacyjnego zakładu reasekuracji gromadzonych na wyodrębnionym rachunku bankowym. Przychody z lokat funduszu powiększają jego wartość. W przeciwieństwie do zakładów ubezpieczeń, zakłady reasekuracji nie tworzą sieci przedstawicielstw.

Podobnie jak w przypadku zakładów ubezpieczeń na zakłady reasekuracji nałożone zostały obowiązki sprawozdawcze. Zgodnie z projektem ustawy zakłady reasekuracji będą zobowiązane do przedstawiania organowi nadzoru kwartalnych oraz dodatkowych rocznych sprawozdań finansowych. Zakład reasekuracji przedstawia organowi nadzoru roczne

sprawozdanie finansowe, sporządzone zgodnie z przepisami o rachunkowości w terminie 6 miesięcy od ostatniego dnia roku obrotowego.

Do sprawozdania rocznego zakłady reasekuracji dołączają raport aktuariusza o stanie portfela reasekuracji. Do kwartalnych i rocznych sprawozdań finansowych zakłady reasekuracji dołączają zestawienie środków własnych wraz ze wskazaniem dowodów posiadania środków własnych w wysokości co najmniej marginesu wypłacalności, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku zakładów ubezpieczeń.

Krajowy zakład reasekuracji podlegający dodatkowemu nadzorowi oraz główny oddział jest obowiązany także do sporządzenia i przekazywania organowi nadzoru rocznych sprawozdań dotyczących transakcji przeprowadzanych w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej w szczególności w zakresie:

- 1) pożyczek;
- 2) gwarancji oraz innych transakcji pozabilansowych;
- 3) środków stanowiących pokrycie marginesu wypłacalności;
- 4) lokat;
- 5) działalności reasekuracyjnej;
- 6) porozumień co do podziału kosztów.

Zakres, formę i zasady sporządzania wyżej opisanych sprawozdań określi w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw instytucji finansowych.

Dotychczasowe regulacje zawarte w ustawie o działalności ubezpieczeniowej odnosiły się wyłącznie do przenoszenia pomiędzy zakładami ubezpieczeń portfela ubezpieczeń, które może wystąpić w dwóch przypadkach - łączenia się zakładów ubezpieczeń lub na podstawie umowy zawartej pomiędzy zakładami ubezpieczeń o przeniesienie całości lub części portfela zawartych umów ubezpieczenia. Wyodrębniając z działalności ubezpieczeniowej działalność reasekuracyjną konsekwentnie należało odnieść się do kwestii przenoszenia portfela umów reasekuracji. W związku z tym, że działalność reasekuracyjną mogą wykonywać również zakłady ubezpieczeń projekt ustawy odnosi się do tego zagadnienia w sposób kompleksowy, tzn. proponuje się uregulować zarówno kwestie przeniesienia portfela umów reasekuracji w przepisach o działalności ubezpieczeniowej jak i przepisach o w działalności reasekuracyjnej. W przepisach o działalności ubezpieczeniowej proponuje się uregulować przeniesienia portfela reasekuracji w przypadku łączenia się zakładów ubezpieczeń wykonujących działalność reasekuracyjną oraz przeniesienia tego portfela na podstawie umowy, gdy przekazującym portfel jest zakład ubezpieczeń (a przejmującym portfel inny zakład

ubezpieczeń lub zakład reasekuracji). Jednocześnie zdefiniowano przeniesienie portfela reasekuracji jako przeniesienie całości lub części umów reasekuracji. Z kolei w przepisach o działalności reasekuracyjnej proponuje się uregulować przeniesienia portfela reasekuracji w przypadku łączenia się zakładów reasekuracji oraz przeniesienia tego portfela na podstawie umowy, gdy przekazującym portfel jest zakład reasekuracji (a przejmującym portfel jest zakład ubezpieczeń lub inny zakład reasekuracji), Zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy o reasekuracji, rodzime Państwo Członkowskie zakładu reasekuracji nie może odrzucić umowy retrocesji zawartej przez zakład reasekuracji z innym zakładem reasekuracji lub z zakładem ubezpieczeń z przyczyn bezpośrednio związanych z kondycją finansową tego zakładu reasekuracji lub zakładu ubezpieczeń.

W rozdziale 11 ustawy o działalności ubezpieczeniowej proponuje się więc, obok przeniesienia portfela ubezpieczeń, uregulować również przeniesienia portfela reasekuracji w przypadku gdy łączące się zakłady ubezpieczeń wykonują również działalność reasekuracyjną albo gdy pomiędzy zakładami ubezpieczeń wykonującymi działalność reasekuracyjną dochodzi na podstawie umowy do przeniesienia całości lub części umów reasekuracji. Wymogi, które muszą spełniać zakłady ubezpieczeń lub zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji dokonujące przeniesienia portfela reasekuracji zostały uregulowane analogicznie jak w przypadku przenoszenia portfela ubezpieczeń i obejmują:

- 1) wymóg posiadania przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przejmujący oraz zakład ubezpieczeń przekazujący portfel reasekuracji po wykonaniu umowy środków własnych w wysokości co najmniej marginesu wypłacalności oraz
- 2) wymóg posiadania przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przejmujący oraz zakład ubezpieczeń przekazujący portfel reasekuracji po wykonaniu umowy aktywów na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.

Pomimo tego, że w przypadku przeniesienia portfela reasekuracji związek pomiędzy ubezpieczającymi, ubezpieczonymi, uposażonymi lub uprawnionymi z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji, a przejmującym portfel reasekuracji jest jedynie pośredni, utrzymano również prokonsumencką ochronę interesów tych osób.

Z kolei w przepisach o działalności reasekuracyjnej łączenie się zakładów reasekuracji oraz przeniesienie części lub całości portfela reasekuracji na podstawie umowy uregulowano analogicznie jak w przepisach o działalności ubezpieczeniowej, z tym że przekazującym portfel jest zakład reasekuracji, a nie zakład ubezpieczeń.

Proponuje się również dodanie do ustawy art. 18a i 18b, co wynika z konieczności implementacji do porządku krajowego art. 5 Dyrektywy Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. *wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług*, która dotyczy płci jako czynnika aktuarialnego w kalkulacji składek i świadczeń w ubezpieczeniach gospodarczych. Polska skorzystała bowiem z przysługującej (na mocy art. 5 ust. 2 Dyrektywy 2004/113/WE) krajom członkowskim opcji zezwolenia zakładom ubezpieczeń na proporcjonalne różnice ze względu na płeć w składkach i świadczeniach poszczególnych osób i tym samym – wyłączenia usług ubezpieczeniowych spod nakazu równego traktowania ze względu na płeć. Przyjęcie rozwiązania proponowanego w art. 18a jest usankcjonowaniem *status quo* odnośnie mechanizmów, które wykorzystują w swojej działalności zakłady ubezpieczeń w zakresie gromadzenia i uaktualniania danych statystycznych.

Odnosząc się z kolei do ubezpieczeniowego samorządu gospodarczego, zgodnie z postulatami środowiska ubezpieczeniowego, przyjęto że zakłady reasekuracji mogą, na zasadzie dobrowolności, być członkiem Polskiej Izby Ubezpieczeń.

Przepis art. 2 ust. 2 akapit 1 dyrektywy 2005/68/WE przewiduje możliwość uznania za działalność reasekuracyjną świadczenia przez zakład reasekuracji usługi pokrycia ryzyk instytucji pracowniczych programów emerytalnych objętych zakresem dyrektywy 2003/41/WE w sprawie pracowniczych programów emerytalnych. Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach emerytalnych (Dz. U. Nr 116, poz. 1207, z późn. zm.), pracownicze programy emerytalne mogą być prowadzone w jednej z następujących form: funduszu emerytalnego; umowy o wnoszenie przez pracodawcę składek pracowników do funduszu inwestycyjnego; umowy grupowego ubezpieczenia na życie pracowników z zakładem ubezpieczeń w formie grupowego ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym; zarządzania zagranicznego. W związku z tym zakłady reasekuracji wykonujące działalność reasekuracyjną w zakresie reasekuracji ubezpieczeń na życie (oraz zakłady ubezpieczeń, wykonujące działalność ubezpieczeniową w dziale I, o którym mowa mowa w załączniku do ustawy) zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej mogą świadczyć usługi pokrycia ryzyk pracowniczych programów emerytalnych prowadzonych w formie umowy grupowego ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym. Uznania za działalność reasekuracyjną świadczenia przez zakłady reasekuracji lub zakłady ubezpieczeń usług pokrycia ryzyk pracowniczych programów emerytalnych prowadzonych w

pozostałych formach nie jest natomiast dopuszczalne, ponieważ nie mają one charakteru ubezpieczenia i z uwagi na krąg podmiotów zarządzających środkami gromadzonymi w pracowniczych programach emerytalnych, tj. fundusze emerytalne, fundusze inwestycyjne, zarządzające zagraniczne instytucje finansowe, które nie podlegają regulacjom określonym w ustawie o działalności ubezpieczeniowej.

Obowiązujące przepisy ustawowe oraz zmiany proponowane w art. 17 ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym (...) wydają się wystarczające dla prawidłowej implementacji art. 28 dyrektywy. Wynika to głównie z zakresu zadań i roli Komisji Nadzoru Finansowego, która: po 1 stycznia 2008 r. skupia cały nadzór nad rynkiem finansowym; ustanawia i nadzoruje organy prowadzące postępowanie naprawcze (kurator, zarząd komisaryczny) i likwidacyjne (likwidator przymusowy); prowadzi rejestr aktuariuszy. Ponadto, przepis art. 172 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, nakłada na biegłych rewidentów obowiązek niezwłocznego powiadomienia organu nadzoru o ujawnionych podczas badania sprawozdania finansowego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji faktach wskazujących na popełnienie przestępstwa, naruszenie przepisów prawa, zagrożenie wypłacalności zakładu ubezpieczeń. Z kolei aktuariusze na podstawie art. 159 ust. 3 oraz 223 z za ust. 3 tej ustawy, mają obowiązek poinformowania organu nadzoru o ujawnionych faktach wskazujących na popełnienie przestępstwa lub naruszenie przepisów prawa oraz o podjętych przez zakład ubezpieczeń działaniach w związku z ujawnieniem tych faktów.

Wydaje się przy tym, że nie zachodzi obowiązek notyfikacji Komisji i innym państwom członkowskim listy organów lub osób, które mogą otrzymywać informacje od organu nadzoru wynikający z art. 28 ust. 2 dyrektywy, gdyż to właśnie organ nadzoru nadzoruje podmioty uczestniczące w postępowaniu likwidacyjnym i upadłościowym zakładów ubezpieczeń oraz prowadzi rejestr aktuariuszy, a także z uwagi na fakt, że organ nadzoru nie przekazuje informacji aktuariuszom badającym sprawozdania finansowe zakładów ubezpieczeń i Krajowej Radzie Biegłych Rewidentów nadzorującej biegłych rewidentów (obowiązki informacyjne wobec organu nadzoru istnieją natomiast po stronie aktuariuszy i biegłych rewidentów).

Nie wymaga dodatkowej implementacji art. 29 dyrektywy odnoszący się do przekazywania informacji bankom centralnym i organom monetarnym. Zgodnie z art. 17 ust. 6 ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym (...), Komisja Nadzoru Finansowego może udzielać informacji posiadanych w związku z wykonywaniem ustawowych zadań bankom centralnym lub innym instytucjom państw członkowskich Unii Europejskiej wykonującym zadania z zakresu polityki monetarnej oraz innym organom publicznym wykonującym zadania z

zakresu nadzoru nad systemami płatności, jeżeli informacje te zostaną wykorzystane wyłącznie na potrzeby wykonywanych zadań przez te podmioty. Przekazywanie udzielonych informacji poza te podmioty następuje wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji. Ponadto, zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego i Prezes Narodowego Banku Polskiego przekazują sobie informacje, w tym niejawnie, w zakresie niezbędnym dla wykonywania ustawowo określonych zadań.

Nie istnieje również potrzeba ujawniania administracji rządowej odpowiedzialnej za prawodawstwo w dziedzinie finansów informacji objętych tajemnicą zawodową (art. 30 dyrektywy). Bowiem tajemnica zawodowa nie obejmuje informacji uniemożliwiających rozpoznanie pojedynczego podmiotu polegającego nadzorowi organu nadzoru, co w zakresie procesu prawotwórczego prowadzonego przez wydaje się wystarczające.

Dyrektywa dokonuje także zmian w obowiązujących dyrektywach (73/239/EEC, 92/49/EEC, 2002/83/EC, 98/78/EEC), uzupełniając treść ich przepisów o zakłady reasekuracji. Z tej przyczyny, a także na skutek wyodrębnienia nowego autonomicznego rodzaju działalności gospodarczej, projekt ustawy wprowadza szereg zmian w innych ustawach odnoszących się do rynku finansowego, tj. w ustawach: z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.), z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694, z późn. zm.), z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186), z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.), z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1505, z późn. zm.), z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych (Dz. U. Nr 124, poz. 1153, z późn. zm.), z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.), z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095), z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719 oraz z 2006 r. Nr 157, poz. 1119), z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. Nr 183, poz. 1538, z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.).

Liczne zmiany w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, mają charakter „techniczny” i wiążą się z wyodrębnieniem nowego rodzaju podmiotów działających na rynkach finansowych (reasekuratorów wyłącznych), dotychczas klasyfikowanych w ustawie o rachunkowości jako zakłady ubezpieczeń. Zmiany w treści ustawy odnoszą się do: przychodów lub kosztów działalności lokacyjnej, związanych z lokowaniem aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji; zaliczania zmian stanu rezerw techniczno-ubezpieczeniowych do kosztów operacyjnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji; ujmowania kapitałów własnych i funduszy własnych w księgach rachunkowych jednostek; inwestowania środków własnych i środków stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji; zasad obliczania wyniku finansowego jednostek; informacji zawartych w bilansie jednostek; informacji zawartych w ogólnym rachunku zysków i strat jednostek; zakresu informacji wykazywanych w sprawozdaniu finansowym jednostek; zakresu informacji objętych rachunkiem przepływów pieniężnych jednostek. Z uwagi na charakter tych zmian proponuje się również przepis przejściowy, zachowujący w mocy akty wykonawcze wydane na podstawie upoważnień zawartych w ustawie o rachunkowości zmienianych niniejszą ustawą.

Zmiany w przepisach rozdziału 2 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym dotyczącego rejestru przedsiębiorców, wynikają z faktu, że oprócz dwóch znanych form (spółka akcyjna, i spółka europejska) projekt ustawy przewiduje powstanie nowego podmiotu prowadzącego działalność reasekuracyjną – towarzystwa reasekuracji wzajemnej, podlegającego wpisowi do Krajowego Rejestru Sądowego i uzyskującego osobowość prawną z chwilą wpisania do tego rejestru. Dodatkowo projekt ustawy dopuszcza do wykonywania działalności reasekuracyjnej główne oddziały zagranicznych zakładów reasekuracji z państw niebędących państwami Unii Europejskiej, które również podlegać będą rejestracji w KRS. Zmiany w tym zakresie oparto na rozwiązaniach dotyczących odpowiednio towarzystw ubezpieczeń wzajemnych i głównych oddziałów zagranicznych zakładów reasekuracji z państw niebędących państwami UE.

W stosunku do zakładów ubezpieczeń, które do dnia wejścia w życie ustawy uzyskały zezwolenie organu nadzoru na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej jako zakład reasekuracji przyjmuje się, że mogą one wykonywać działalność reasekuracyjną w zakresie uzyskanych zezwoleń. Przepis ten stanowi wykonanie art. 61 Dyrektywy. Należy przy tym zauważyć, iż art. 6 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej wyróżnia odrębną kategorię

zakładów ubezpieczeń wykonujących działalność ubezpieczeniową jako zakład reasekuracji. Zakłady te spełniają więc warunki określone w ustawie o działalności ubezpieczeniowej, np. odnośnie warunku ograniczenia działalności do wykonywania działalności reasekuracyjnej. Przepisy ustawy nie miałyby zastosowania do zakładów ubezpieczeń wykonujących działalność ubezpieczeniową jako zakład reasekuracji, które do dnia wejścia w życie ustawy, zaprzestały zawierania nowych umów reasekuracji czynnej i retrocesji czynnej i zarządzają portfelem reasekurowanych ryzyk w celu zakończenia działalności (stanowi to realizację art. 62 dyrektywy).

Data implementacji dyrektywy – 10 grudnia 2007 r. Niedotrzymanie terminu implementacji dyrektywy wynika ze skomplikowania regulowanej materii i potrzeby konsultacji projektu, już na wstępnym etapie prac, z organem nadzoru i rynkiem finansowym.

Projekt jest zgodny z przepisami dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji oraz zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG, a także dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów. Nikt nie zgłosił uwag w tym trybie.

Ze względu na fakt, że projekt ustawy stanowi implementację dyrektywy Unii Europejskiej projekt ustawy podlega konsultacji z Urzędem Komitetu Integracji Europejskiej.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1) Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny:

projekt ustawy będzie oddziaływał bezpośrednio na krajowe i zagraniczne zakłady reasekuracji (obecnie zakłady ubezpieczeń działające jako zakłady reasekuracji) oraz na zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność reasekuracyjną.

Zakłady ubezpieczeń, spełniające określone wymogi odnośnie wielkości przypisu składki lub procentowego udziału przypisu składki z reasekuracji czynnej w przypisie składki zakładu ubezpieczeń lub procentowego udziału rezerw techniczno-ubezpieczeniowych z reasekuracji czynnej w łącznej wysokości rezerw techniczno – ubezpieczeniowych zakładu ubezpieczeń będą zobowiązane dostosować zasady wykonywanej gospodarki finansowej do nowowprowadzonego art. 146a ustawy z dnia 22 maja o działalności ubezpieczeniowej odnoszącego się do przepisów gospodarki finansowej zakładów reasekuracji. W oparciu o dane za 2006 r. dotyczy to trzech zakładów ubezpieczeń: PRAMERICA ŻYCIE TUiR S.A., ELVIA Travel Insurance Company G.O. oraz AIG Polska S.A.

2) wyniki przeprowadzonych konsultacji:

W lipcu 2007 r. w ramach działającej przy Ministrze Finansów Rady Rozwoju Rynku Finansowego został powołany Zespół Roboczy do spraw transpozycji dyrektywy o reasekuracji. Zadaniem Zespołu było wstępne uzgodnienie propozycji rozwiązań prawnych dotyczących działalności reasekuracyjnej, które stanowiłyby implementację postanowień przepisów Dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji oraz zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG, a także dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE. W skład Zespołu Roboczego weszli przedstawiciele Ministerstwa Finansów, Komisji Nadzoru Finansowego, Polskiej Izby Ubezpieczeń (PIU reprezentował m.in. przedstawiciel Polskiego Towarzystwa Reasekuracji jedyne go krajowego zakładu ubezpieczeń wykonującego wyłącznie działalność reasekuracyjną), Rzecznika Ubezpieczonych, Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Projekt ustawy został skonsultowany z Komisją Nadzoru Finansowego, Polską Izbą Ubezpieczeń, Rzecznikiem Ubezpieczonych, Generalnym Inspektorem Ochrony Danych

Osobowych, Ubezpieczeniowym Funduszem Gwarancyjnym, Polskim Biurem Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Stowarzyszeniem Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Izbą Gospodarczą Ubezpieczeń i Obsługi Ryzyka, Ogólnopolskim Stowarzyszeniem Pośredników, Polską Izbą Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych, Stowarzyszeniem Aktuariuszy, Polską Izbą Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych.

Na skutek licznych uwag została zorganizowana konferencja uzgodnieniowa. Podstawowym skutkiem przeprowadzonych uzgodnień i konsultacji była zmiana sposobu implementacji dyrektywy - zamiast odrębnej ustawy o działalności reasekuracyjnej został przygotowany projekt ustawy o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz niektórych innych ustaw. Jednocześnie podzielono tezę, że prawidłowa implementacja dyrektywy wymaga wyodrębnienia z działalności ubezpieczeniowej - działalności reasekuracyjnej oraz z zakładów ubezpieczeń - zakładów reasekuracji.

W toku konsultacji społecznych uwagi do projektu ustawy zgłosili: Komisja Nadzoru Finansowego (nieobecna na konferencji uzgodnieniowej), Polska Izba Ubezpieczeń, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, Rzecznik Ubezpieczonych. Większość zgłoszonych przez te podmioty uwag zostało uwzględnionych.

Projekt nie uwzględnia części uwag, które odnosiły się bezpośrednio do działalności ubezpieczeniowej – uwagi te wykraczały bowiem poza zakres przedmiotowy i podmiotowy projektu ustawy wynikający z implementowanej dyrektywy o reasekuracji. W dodatku większości z tych uwag stała się bezprzedmiotowa w momencie zmiany koncepcji implementacji dyrektywy (obecna wersja projektu zawiera liczne odesłania do działalności ubezpieczeniowej, których nie było w pierwotnie przyjętej koncepcji odrębnej ustawy o działalności reasekuracyjnej). Ponadto, propozycja nowelizacji niektórych przepisów bądź przyjęcia dla zakładów reasekuracji analogicznych rozwiązań jak dla zakładów reasekuracji wynika często z faktu, że przepisy ustawy o działalności ubezpieczeniowej zawierają liczne odesłania (w tym „kaskadowe”) uniemożliwiające w niektórych przypadkach odpowiednie stosowanie tych przepisów do zakładów reasekuracji. Czasami propozycje przepisów zawierają - mimo zastosowanej techniki odesłań - powtórzenia za ustawą o działalności ubezpieczeniowej podyktowane potrzebą zapewnienia względnej komunikatywności tekstu prawnego (w przypadku częściowej modyfikacji przepisu). Nowe brzmienie niektórych przepisów niekiedy polega również na „dopisaniu” obok zakładów ubezpieczeń zakładów reasekuracji, stanowiących dotychczas

jeden typ podmiotów. Ze względu na zbliżony przedmiot działalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, a także z uwagi na przyjętą koncepcję jednej ustawy podczas prac na projektem nowelizacji, na ile umożliwiała to implementowana dyrektywa, dążono również do zachowania jednolitości rozwiązań prawnych dla obydwu rodzajów działalności gospodarczej.

Projekt ustawy nie uwzględnia więc niektórych uwag GODO, KNF i PIU skutkujących przede wszystkim zmianą przepisów odnoszących się do działalności ubezpieczeniowej i nie dotyczących odrębności właściwych dla działalności reasekuracyjnej, a także uwag w oczywisty sposób sprzecznych z implementowaną dyrektywą.

W ocenie KNF, zgodnie z dyrektywą zamiast „towarzystwa reasekuracji wzajemnej” powinno być „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”. Jakkolwiek załącznik do dyrektywy określa, że w przypadku Rzeczypospolitej Polskiej formami zakładu reasekuracji są „spółka akcyjna” i „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych” (TUW), z uwagi na nieadekwatność nazwy „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych” wobec zakładów reasekuracji wykonujących wyłącznie działalność reasekuracyjną oraz fakt, że dyrektywa wiąże kraj członkowski co do rezultatu, w projekcie ustawy proponuje się wprowadzić nazwę „towarzystwo reasekuracji wzajemnej” („TRW”). Pod tym względem dyrektywa zawiera sprzeczne postanowienia, gdyż nakazała jednocześnie wyodrębnić z zakładów ubezpieczeń nowy rodzaj podmiotów – reasekuratorów wyłącznych.

Zdaniem PIU zakaz łączenia członkostwa organu zarządzającego zakładu reasekuracji i zakładu ubezpieczeń, *„uniemożliwia tworzenie silnych grup ubezpieczeniowo-reasekuracyjnych. Przenikający się zarząd w ramach jednej grupy kapitałowej pozwala na uzyskanie efektów synergii działania. Połączenie działań w ramach grupy pozwala na usprawnienie zarządzania oraz standaryzacje procesów. Praktyka licznych holdingów ubezpieczeniowo-reasekuracyjnych w Europie Zachodniej pokazuje, że prowadzenie wspólnej polityki kadrowej wpływa korzystnie na rozwój firm.”*. Zakaz łączenia funkcji członka organu zarządzającego zakładu reasekuracji i zakładu ubezpieczeń jest konsekwencją dotychczasowych rozwiązań przyjętych w art. 29 ustawy o działalności. Wprowadzenie do projektu ustawy o działalności ubezpieczeniowej z 2003 r., koncepcji zakazu łączenia stanowisk miało na celu uniknięcie konfliktu interesów oraz zapewnienie niezależności członków organów zarządzających, odwoływano się przy tym do rozwiązań przyjętych w funduszach emerytalnych.

3) przedstawienie wyników analizy wpływu aktu normatywnego w szczególności na:

a) sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego:

wejście w życie ustawy nie ma wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego,

b) rynek pracy:

wejście w życie ustawy nie ma wpływu na rynek pracy,

c) konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw:

zharmonizowanie działalności reasekuracyjnej na terytorium Wspólnoty, w szczególności w zakresie nadzoru ostrożnościowego może przyczynić się do zmniejszenia dotychczasowych przeszkód wymiany na rynku wspólnotowym, zmniejszenia obciążeń administracyjnych oraz wzmocnienia pozycji europejskich zakładów reasekuracji w międzynarodowych negocjacjach handlowych,

d) sytuację i rozwój regionalny:

wejście w życie ustawy nie ma wpływu na sytuację i rozwój regionalny;

4) źródła finansowania, obciążenie budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego:

projekt ustawy reguluje kwestie nie wymagające dodatkowych środków finansowych.